

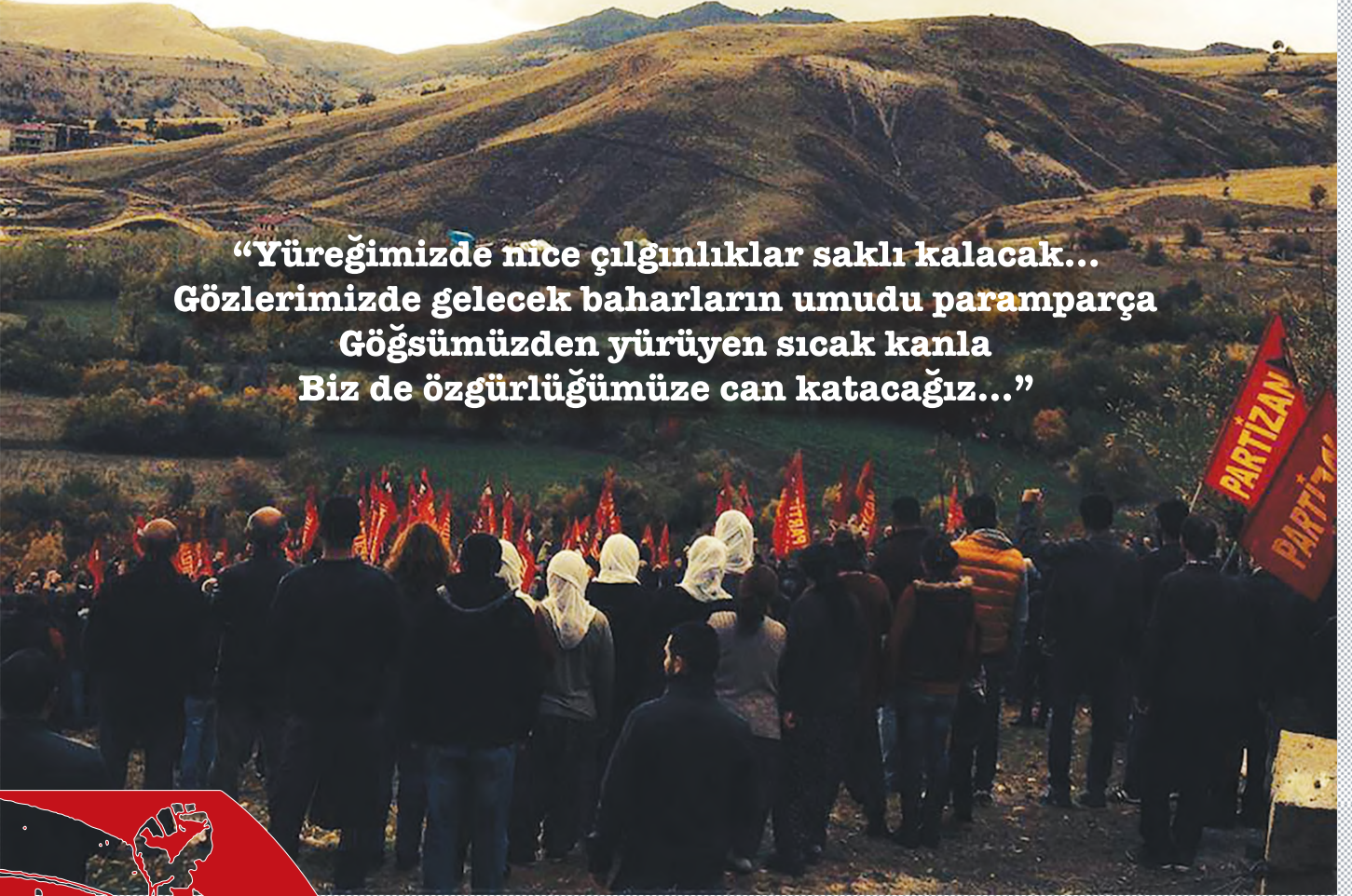
Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri

Ocak 2018

Bülteni

ÖLÜMSÜZLERİMİZİN İZİNDE DİRENİŞİ BÜYÜTÜYOR KAVGAYI OMUZLUYORUZ!

“Yüreğimizde nice çılgınlıklar saklı kalacak...
Gözlerimizde gelecek baharların umudu paramparça
Göğsümüzden yürüyen sıcak kanla
Biz de özgürlüğümüze can katacağız...”

DOSYA

DÜNDEN BUGÜNE HAPİSHANELER
VE TEK TİP ELBİSE

KAVGADA YİTİRDİKLERİMİZİ ANIYORUZ!

27 Ocak Cumartesi 19.00
Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi/KARTAL

★ Pınar Aydınlar
★ Koma Gulen Xerzan

PANEL

TEK TİP SALDIRISINA KARŞI
DEVİRİMCİ TUTSAKLARLA

DAYANIŞMAYA!

Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi
İnsan Hakları Derneği
Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri

MLM Işığında Faşizme, Emperyalizme, Feodalizme ve Her Türden Gericiğe Karşı

Partizan Özel Sayısı: 1 / Ocak 2018,

Sahibi ve Yazışları Müdürü: Tuba Apaydın, Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayımcılık (Ali Yıldız) Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No: 70/4 Fatih/İSTANBUL Tel: 0212 235 20 22 e-mail: yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Yön Matbaası Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok 1. Kat No: 366 Topkapı-İSTANBUL Tel: 0212 544 66 34

DURDURAK BİLMEKSİZİN GELECEĞİ FETHETME MÜCADELESİ SÜRÜYOR!

Üzerinde yaşadığımız dünya katmerli acıların tanığıdır. İnsanlık tarihi acılarla yüklenmiş, eşine az rastlanır bir sabırla zulmün ve zorbalığın en aşağılık ve iğrenç saldırılarına katlanmıştır. Sömürü ve insanlık dışı yaşam koşulları, açlık, yoksulluk değişmez bir kader gibi ezilenlerin peşini hiç bırakmamıştır.

Kölece sömürü zincirine bağlananların bedenleri eridikçe, yaşamları kıaldıkça egemen sınıfların kasaları dolmuş, daha fazla kar için iştahları kabarmıştır. Karınları her gün yeniden sömürülmek için doyurulanların açlık ve yoksullukla talimi insanlığın ortak davranışı olmuş, her renk ve cinsiyetin devasa büyüklükteki bir resmi haline gelmiştir. İliklerine kadar sömürülenlerin, emeklerine el konulanların göz çukurları derinleşmiş, bedenleri küçülmüş, yoksul hayatları bir gün olsun insanca bir yaşama tanıklık etmemiştir. Sömürüyü yönetenlerin, zulmün ve zorbalığın kaptan köşkünde oturanların insafa geldikleri, gözlerinin, midelerinin doyduğu, kasalarının boş kaldığı ise görülmemiştir.

Özgürlük ve eşitlik mücadelesi, geleceksizliğe isyan, köleliğe başkaldırı bu yoksul yaşamların içerisinde fişkırmış, küçülen bedenlere güç vermiş, ferî kaçmış gözlerle ışık olmuştur. Zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayanların mücadelesi, tarih sahnesinde yerini aldığı günden bugüne durdurak bilmeksizin geleceği fethetmek için sürmüştür.

Ülkemiz toprakları üzerinde yeşeren devrim ve komünizm mücadelesi faşist Kemalist diktatörlüğün başından itibaren kanlı kıyımına uğramıştır. Karadeniz'in hırçın sularında boğulmak istenen komünizm heyulası yarım asırlık suskunluğu parçalayarak yeniden doğum sancısına tutulmuştur. Yeryüzünü kızıl bir koroya dönüştürenlerin sesi öğrenci gençliğin, işçi sınıfının, topraksız köylünün kulağına ulaşmış "halk kitleleri hışımla ayağa kalmıştır". Üniversite boykotları, işçi direnişleri, toprak işgalleri, çelişkilerin vücut bulduğu her yer komünizm mücadelesinin doğumuna tanıklık etmiştir.

Şafağında halkın kurtuluşu mücadelesi yazmayanlarla ideolojik mücadeleye tutuşanlar komünizm bayrağını bir kez daha Türkiye halkının, yoksul işçi ve köylülerinin eline vermiştir. 44 yıl önce kuşatılmış kömde yazılmaya başlanan devrim programı proletaryanın önderliğinde girişilen savaşın bir kez daha ilanı olmuştur.

Emperyalizme, feodalizme, komprador kapitalizme keskin kılıç gibi çekilen kızıl sancağı kanıyla sulayan ilkler arasında her satırını titizlikle, bilgelikle yazan Komünist Önder de yer almıştır. Yaşamı ölümü yenmek üzere yaşayanların kan ve can üzerine inşa ettikleri mücadele ilk günkü kararlılığıyla ardılları tarafından gelecek yolculuğunu sürdürmektedir.

TEK TİP KIYAFET SALDIRISINI DİRENİŞ İLE

PÜSKÜRTECEĞİZ!

PARTİZAN ŞEHİT VE TUTSAK AİLELERİ

HALKA SALDIRININ NEDENİ TUTULDUKLARI KORKU NÖBETİDİR!

Ülkemizdeki devrim mücadelesinin tarihi içerisinde geçtiğimiz koyu karanlığa kesmiş günlere ayna tutmaktadır. Faşist Türk devleti başından itibaren halkın mücadelesi karşısında bilmiş, katliam ve baskı politikalarından bir an olsun geri durmamıştır. 15 Temmuz darbe girişiminin ardından ilan edilen OHAL ile de zaman kaybetmeksizin halkın kazanımlarının karşısına dikilmiştir. Direniş ve mücadeleyle kazanılan, bedel ödenerek elde edilen ne varsa faşist Kemalist diktatörlüğün saldırısına uğramıştır. Egemen sınıflar korku nöbetlerini bastırmak, kaçan uykularını düzene sokmak için çareyi halka saldırmakta bulmuştur.

Muhafiz tüm kesimler, devrimci demokratik, ilerici ve yurtseverler azgın devlet terörüyle, ırkçı ve şoven saldırılarla "hizaya" getirilmek istenmektedir. Hak arama mücadelesi, yükseltilen her demokratik talep ve mücadele terörize edilerek bastırılmaya, ezilmeye çalışılmaktadır.

Toplum suskunluğa ve sessizliğe boğularak saldırılar dizginsiz ve katmerli hale getirilmek istenmektedir. Gazeteler, televizyonlar karartılarak, dernekler mühürlenerek, DBP'li belediyelere kayyum politikasıyla el koyarak, demokratik

siyaset olanaklarını gasp ederek kapsamlı bir kuşatma ve abluka saldırısı yürütülmektedir. Seçimle kazanamadığı belediyeleri zorla işgal ederek, belediye başkanlarını, milletvekillerini tutuklayarak Kürt ulusunun kazanımlarını hedef tahtasından hiç indirmeyen egemen sınıflar saldırının çitasını her geçen gün yükseltmektedir. Ülke genelinde HDP'ye yönelik başlatılan süre avında gözaltına alınanların sayısı binlerle, tutuklananların sayısı yüzlerle telaffuz edilmektedir. HDP binaları ateşe verilmiş, polis baskınlarında binaların içerisi kullanılamaz hale getirilerek ırkçı, şoven sloganlar ve imzalar atılmıştır.

Saldırının kumanda merkezinde oturan AKP hükümeti “darbecilere” yönelik ilan ettiği OHAL ile çıkardığı faşist kararnamelele devleti yeniden yapılandırmayı hedeflemiş, bunun için yoğun bir tasfiyeye girişmiştir. Akademisyenler, gazeteciler, yazarlar, avukatlar tutuklanmış, sosyal medya kullanıcıları hakkında soruşturmalar açılmış ve yüzlercesi tutuklanmıştır. Kamu çalışanı binlerce emekçi açılan soruşturmalar nedeniyle görevinden uzaklaştırılmıştır. OHAL ile birlikte ön temizlemeyi, kamuda yeniden kadrolaşmayı amaçlayan AKP hükümeti terör umacasına sarılarak geniş bir kitleyi geleceksizliğe mahkum etmekte bir sakınca görmemiş, baskı politikalarıyla yıldırma hedeflemiştir.

ŞEHİT VE TUTSAK AİLELERİ SALDIRILARA İLK BARİKAT OLANLARDIR!

Şehit ve tutsak ailelerinin mücadelesi devletin sistematik

saldırılarına meydan okurcasına sabır ve direngenlikle sürmektedir. Onları direniş mevzisine süren devletin faşist saldırıları ve uygulamaları olmuştur. Gözaltına alınan, işkence tezgahlarından geçirilen, hapishanelerde tutsak edilen, katleden evlatlarının direnişi, mücadelesi devleti tanımlarına, haklı ve meşru olanın yanında saf tutmalarına vesile olmuştur. Bugün de başta TTE olmak üzere tutsaklara yönelik her saldırıda, F tipi tecrit ve izolasyon politikası karşısında, kayıplar mücadelesinde direnişin öncüleri olarak içerinin sesini dışarıya, dışarının sesini bıkmadan usanmadan geniş kitlelere duyurmaya devam ediyorlar.

Şehit ve tutsak ailelerinin köklü bir mücadele geçmişi, yarattığı bir gelenek bulunmaktadır. Tutsak ailelerinin mücadelesi 12 Eylül Askeri Faşist Cunta (AFC)'den günümüze toplumsal muhalefetin en dinamik kesimlerinden birini oluşturmuştur. İşkencehanelerin, hapishanelerin öne tutsak ailelerinin kararlı mücadelelerine, direnişlerine sahne olmuş, devrimci tutsakların sesini duyuran, mücadeleye çağırarak, saldırılara dışarıda barikat ören ilk onlar olmuştur. Şehit ve tutsak ailelerimizin 12 Eylül AFC'siyle birlikte filizlenen ve bugünlere uzanan mücadelesinin biriktirdiği önemli deneyimler bulunmaktadır.

Deneyimlenenlerin başında bilinmelidir ki şehit ve tutsak ailelerinin, mücadelenin direngen bir bölüğünü oluşturması, faşizmin en koyu karanlığa kestiği zamanlarda bile kararlılıkla mücadeleye çağrı yapması gelmektedir. Bu nedenledir

ki devlet özellikle aile örgütlenmelerini dağıtmayı, etkisini kırmayı gündeminden hiç düşürmemiş, her fırsatta saldırmıştır. Bunu belli oranda F tipi hapisaneler ve tecrit politikasıyla hayata geçirmiştir. Devrimci tutsakların örgütlülüğünü, direnişini parçalamayı amaçlayan devlet böylelikle aile örgütlenmelerini de tecrit politikasıyla etkisizleştirmeyi, dağıtmayı hedeflemiştir.

Gelinen aşamada Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi çalışmaları bir kez daha tutsak ailelerinin mücadelesini birleştirme yönünde önemli bir gelişme kaydetmiştir. Hapishanelerde OHAL ile birlikte artan baskılara, en son TTE saldırısına karşı tutsak ailelerinin mücadelesi dışarıda tutsakların direnişinin büyütülmesine hizmet edecektir. Bu direnişin ve mücadelenin büyütülmesinin üzerimize yüklediği sorumluluklar ve görevler bulunmaktadır. Hapishaneler sorununa, devrimci tutsaklara yönelik gelişen saldırılara refleksler örgütlemek, bütün tutsak ailelerini mücadelenin içerisine çekmek, içeriden dışarıya mücadeleyi bütün işçi ve emekçilere halka taşımak görevimiz arasındadır.

SON SÖZÜ DİRENENLER SÖYLEYECEK!

Faşist baskı ve saldırılar ne denli azgın ve katmerli olursa olsun son sözü söyleyen direnenler olacaktır. Suskunluğu ve sessizliği sloganlarıyla parçalayanlar, direnişleri ve mücadeleleriyle teslim alınamayanlar faşizmi yenilgiye uğratacaktır. Sömürüye, kölece yaşamaya, geleceksizliğe, katliam ve asimilasyon politikalarına, ayrımcılığa işçi sınıfı, emekçi kesimler, Kürt ulusu, Aleviler, şehit ve tutsak aileleri, kadınlar ve LGBTİ'ler direnişleri ve mücadeleleriyle duvar örecektir. Demokrasi talebini yükselten toplumsal tüm kesimler direniş ve mücadele kulvarında birleşecek, faşizmin saldırılarına karşı ortak mücadeleye yönelecektir.

Egemen sınıfların yönettiği kapsamlı saldırıya, abluka ve kuşatmaya karşı koyuşun yetersiz ve zayıf oluşu eşit ve özgür günlere, sınıfsız ve sömürsüz dünyaya olan inancımızı, özlemimizi hiç azaltmayacaktır. Feodal faşist düzeni ve onun baskı aygıtlarını ayakta tutan, halk üzerinde terör estirmesini sağlayan asıl neden devrimden çıkarı bulunan milyonların örgütsüzlüğü, mücadelelerinin kendiliğindenliği ve dağınıklığıdır. Örgütsüzlüğün örgütlülüğe, mücadelenin önderliğe, dağınıklığın hedefini vuran bir faaliyet hattına çevrildiği, inşa edildiği durumda faşizmin saldırılarının püskürtülmesi, yenilgiye uğratılması kaçınılmaz olacaktır.

OCAK AYI DİRENİŞ MEŞALESİDİR!

Direniş meşalesi dünya komünist hareketinin önderlerinden ülkemiz komünist ve devrimci hareketinin önderlerine, değerli kadrolarına, isimsiz kahramanlarına uzanarak ölümü yenmek üzere ya-

kılmıştır. Ocak ayı bu nedenledir ki ölümsüzleşenlerimizin kavga çağrısını ezilenlere, yoksulluk ve sefalet içerisinde yaşayan milyonlara taşıyacağımız, kışı bahara çevireceğimiz bir zamana karşılık gelmektedir. İçinde bulunduğumuz Ocak ayını devrim ve komünizm uğruna yaşamlarından vazgeçenlerin ideallerini, özlemlerini, gelecek tasavvurlarını kuşanmanın, zincirin en zayıf halkasına vurarak kavgaya hız vermenin itekleyici gücü olarak kavramalıyız. Takvimin her yaprağına direnişin güncesini yazanların, sayıları milyon amaçları tek olanların anılması, komünist davaya baş koyanların sancağının yükseltilmesi içinden geçtiğimiz anın görevleriyle birlikte somutlanmayı, yaşama geçirilmeyi beklemektedir.

Yükümlü olduğumuz görevlerin, sorumlulukların yerine getirilmesi şehit ve tutsak ailelerinin mücadelesini, örgütlenmesini büyütmekten, ileriye taşımaktan geçmektedir. İleriye doğru atılacak her adımı, yaşama geçirilecek her pratiği birlikte örgütleyeceğimiz, içinde ve öznesi haline gelerek şehit ve tutsak ailelerinin mücadelesine can vereceğimiz unutulmamalıdır. Kapanmayan yaralarımız mücadeleye sarılacak, devleti hedef alan örgütlülüğümüz ve faaliyetlerimiz acılarımıza ilaç olacak, yitirdiklerimizin amaç ve ideallerine can verdikçe umudumuz büyüyecek, gerçek olacaktır.

Sınıf mücadelesinin daha fazla öznesi olmayı, gündemlerimizi ve sorunlarımızı politik mücadelenin kaldırıcı haline getirmeyi, örgütlü ve güçlü bağlar oluşturmayı hedeflemeliyiz. Ocak ayı boyunca yitirdiklerimizi anmanın, aileleriyle birlikte kavga yeminlerimizi tazelemenin, yas tutmaya değil mücadeleye sevk olmanın bilinciyle birbirimize kenetlenmenin adımlarını atacağız.

Son olarak Aliboğazı Direnişi'nde ölümsüzleşen halk savaşçılarının kavga çağrısı bilincimizde yer edinecek, son nefeslerini harcadıkları sloganlar dilimizden düşmeyecektir.

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri (Ocak 2018)

"BAYRAK YARIŞI BİZİMKİSİ..."

Güneş inzivaya çekilirken, yerini karanlığa bıraktı. Gün bitimi, yerine yarını bırakacağını habercisiyken, günün son işi olarak yastığa kafamı koymadan, zindan duvarına kimsenin görmediği sadece benim görebildiğim günün bitiminin ifadesi çentiği attım. Ve her gün yaptığım gibi bugün de bizden olanların, çalınanların hesabını tuttuğum listeye yenilerini ekledim. Susturulmaya çalışılan dilimizin, topraklarımızdan koparılışımızın, bodrum katlarında günlerce işkence edilerek katledilişimizin, sokak ortasında öldürülüğümüzün, yaşatılmayan çocukluğumuzun, maden ocaklarında göçük altında nefessiz bırakılışımızın ve onlarca, yüzlercesinin çeteresini tutuyorum. Unutmamak için, her gün yeniden hatırlamak, hatırlatmak için yazıyorum...

Kafamı yastığa koymamla hayal kapılarımı sonuna kadar açıyorum. Uykuya dalana kadar, başarılı firar eylemlerimi yaşama geçiriyorum. Hapishanenin soğuk, donuk duvarlarını terk edip kendimi toprağa, ormanın yeşiline bırakıyorum. Gökyüzünün uçsuz bucaksız maviliğinde kayboluyorum. Yeşilin bitimi mavinin buluşmasıyla gökyüzü koca okyanus oluveriyor. Manzaranın keyfini yakılan ateşte demlenen çayla çıkarıyorum... Her gün böyle dingin olmayan hayallerim, düş dünyamın zenginliğiyle hapishane duvarlarını aşan maceralara sürüklüyor beni...

Zaman akıyor günler geçiyor tarih gösteriyor. Bu defa zamanı geri almak istiyorum. Birçok akşam yüreğimi ısıtan gülümsemeleriyle beni sıkıca kucaklayarak karşılayan, ateşte demlenen çay eşliğinde sohbetler edip, manzaranın tarifsiz güzelliğinde düşlerime misafir olan yoldaşlarımdan ayrılmak istemiyorum. Birazdan kopacak fırtınanın, patlayan bombaların içinden yoldaşlarımla omuz omuza çarpışarak, onları yanan ateş çemberinden çekip çıkarmak istiyorum. Ancak zamana karşı durulmuyor. Kendi döngüsünde akıyor hayat. Yoldaşlarım ölüme meydan okuyarak tarihteki yerlerini alırken, güne bizden alınanların hesabı da ekleniyor. Bu defa kafamı yastığa koyduğumda dağ başındaki ormanın yeşilinin bitimi gökyüzünün okyanus suları gözlerimden taşıyor. Sonra güneş inzivaya çekiliyor, geceler hayalsiz geçiyor, okyanus peşimi bırakmıyor. Bir kere taşmış, sularını göz pınarlarımdan boşaltmak istiyor. Yarın oluyor, yoldaşlarımızın isimleri açıklanmaya başlarken hayallerimdeki kahramanların silüetleri tek tek beliriveriyor zihnimde.

Ah Hasan'ım, arkadaşım, dostum, başım sıkışınca, canım sıkılınca ilk aradığım dayım, hayalimin başkahramanı, en önemlisi yoldaşım bana yaşamım boyunca unutamayacağım üçüncü sürprizini de yaptın. Bu sefer sürprizinin haberini sen vermedin, veremedin, yoldaşlarımız verdi... Ölümsüzlüğe uğurladıklarımızın arasında sen de vardın...

Güneş inzivaya çekilirken, yerini karanlığa bıraktı. Ne çentik atabildim zindan duvarlarına ne de hayal kapılarımı açabildim. Karanlıktan yüreğimin ortasına çöreklenildi. Bu defa kafamı yastığa koyduğumda ben senin son sürprizini düşünüp aydınlığı ararken hafızam geçmişe sardı. İlk sürprizine gidiverdim. Telefonda "sana sürprizim var" dediğinde merakla yan yana gelmeyi bekledim. Yan yana geldiğimizde de sabırsızlıkla bana sürprizini vermeni istedim. Bana artık "yoldaşız" dediğinde; benim gözlerimde şaşkınlık senin gözlerinde ise sonsuz bir mutluluk görülüyordu. Olması mümkün ama benim beklemediğim sürprizin beni o an şaşırtsa da "şaşırmaması gerekirdi". Onurlandırmış ve aramızdaki bağın daha da kuvvetlendiği hissiyle sıkıca birbirimize sarılmıştık.

Sonra ileriye doğru zaman sarmaya başladı... Son sarılışımız ve ikinci sürprizin geldi hemen aklıma. Ben tutsaklığımın birinci ayını bitirmiş, ilk açık görüşe çıktığımda sen vardın. İkimiz göz göze geldiğimizde biraz şaşkın, biraz da tedirgin baktık birbirimize. Sen de beni burada görmenin hüznü, üzüntüsü, bende ise tutsaklığın acemiliğiyle ilk defa tattığım açık görüşün etkisiyle tedirginlik ve karşımda seni görmenin heyecanı vardı. Yaşamda geçip bitmeyen bir saatin artık nasıl da anlam veremediğim şekilde hızla akıp geçtiğinin şaşkınlığı... Bir saatin sonunda senin "gözüm arkada kalmayacak" cümlele son kez göz göze geldik. Benim gözlerimde gene şaşkınlık seninkindeyse gene mutluluk, öylece

ayrıldık. Şaşkınlığı üzerimden attığımda olması mümkün ve benim beklediğim sürprizini anladım. Bende yarattığın gururla koğuşa dönerken, sen mutlulukla Dersim'in yolunu tutmuşsun...

Zaman ilerliyor, şimdiye geliyor... Derin bir nefes alıyorum, bir çentik daha atıyorum soğuk duvara. Tuttuğum listeye bugün de benden, bizden alınanların notunu tutmak için beklerken; bir ses Ahmet Telli'nin dizelerini kulağıma fısıldıyor sanki:

Coğrafyanın memelerinden
emdiğimiz süt
Kan olup akıyor yaralarımızdan
ama ben
Kendimi çağırdım senin yanına,
haysiyeti
Nedir ölümün görüp
yaşayalım birlikte
Sesini duyalım
topraktaki iniltinin ama sen
Seni unutma,
keder de onarır hayatı bazen
Ateşin lânetini İbrahim'e sor
ve suyu dinle
Şehri anlat, hâtıraları koru,
taş çölün rahmidir
Mermerin damarlarına sızmıştır
hikâyemiz
Suyu dinle, toprağı anlat,
seni unutma, diyor.

O zaman unutmamak, anlatmak için, yaşamak ve yaşatmak için, haysiyeti, onuru, direnişi, baş eğmezliği, umudu inancı soyut sözcüklerden kurtarıp yaşamda somutlamak için ölümsüzlüğe uğurladığımız yoldaşlarımızın ardından

onları bir kez daha dinleyelim. Çünkü onlar, kendilerinden öncekilerden devraldıklarıyla adımladılar patikaları. Onlar yaşamının ve yaşatmanın mücadelede somutlama cüreti sergilediler. Kavgadaki duruşlarıyla yoldaşların umutları, özlemlerini de omuzlayarak yürüdüler bu yolda.

Onlar Leylalar'ı, Aşkınlar'ı, Hakanlar'ı, Orhanlar'ı yeniden yaşattılar. Haysiyetin, onurun, direnişin... yeniden adı oldular. Şimdi sıra bizde... Devrim yolunda sıralarını savan yoldaşların yüklerini omuzlayıp daha ısrarlı ve kararlı devam etmeli bu yolda. Her ne kadar yükümüz giderek ağırlaşıyor olsa da, aynı zamanda bir o kadar yolumuzu kolaylaştıran, aydınlatan İbrahim'den Mehmet'e ölümsüzleşen oniki yoldaşımıza, bıraktıkları izleri takip etmemiz yeterli!

Elimde kalem kâğıt bu sefer kendim için değil herkesin görebilmesi için yazıyorum. Unutturmamak, anlatmak için.

Hasan yoldaş, ben seninle vedalaşıp, demir parlaklıklar, tel örgüler arasından gökyüzünün uçsuz bucaksız maviliğinin görünen bir kısmına bakarken martılar belirveriyor bir anda. Heyecanla saymaya başlıyorum. 1, 2, 3, ..., 7, 8... Martıların gökyüzünde süzülüşlerini hayranlıkla izliyor, hayal kapılarımı sonuna kadar açıyor, yükümü omuzlayıp gökyüzünde onlara eşlik ediyorum... Anlıyorum ki ne yaşamışlıklarımızı ne hayallerimizi, düşlerimizi ne de siz olmasanız da yaşayabileceklerimizi elimizden alabilme, çalabilme güçleri var onların... Sana söz veriyorum. Bir gün sen görmeyecek olsan da ben o sürprizi yapıp, yaşayacağım...

Bir yoldaşı

DÜŞLERİNİ GERÇEKLEŞTİRMEK BİZE KALDI...

Bir devrimci açısından belki de en zor şeydir şehit yoldaşlarını anlatan bir yazı yazmak... Hele de bu yoldaşlarıyla sınırsızca, hiçbir kaygı gütmenden her şeyini paylaşmışsan, aynı inanç uğruna, aynı umut uğruna yıllarca birlikte savaşmışsan, hele de acısı çok tazeyse ve hiç kapanmayacağını düşündüğün bir yara gibi hala kanıyorsa...

Günlerdir onları yazmak, anlatmak gerektiğini söyleyip duruyorum; hem kendime hem diğer yoldaşlara. Şehit yoldaşları yazmanın önemini anlatıyor; paylaşımlarımızın ölüm-süzleşmesi gerektiğini söylüyorum. Onları anlatmanın bu halka karşı bir sorumluluğumuz olduğunu, onların düşlerini gerçeğe dönüştürebilmenin bir adımı olduğunu... Yani onları yazarken, yaşamın kendisini yazmayı; dolu dolu, coşkunca, **UMUT** dolu, **ÖZLEM** dolu yazmayı...

Bunları söylemenin en zoru da insanın kendinin de böyle bir görevi olduğunu bilmesi, yani söylediklerini kendisinin de yapabilesidir. Bu bilinçle ben de onları yazmak için günlerdir kendimi zorluyorum. Günlerdir elim varmıyor yazmaya. Yazınca her şey sanki gerçeğe dönüşecek... Rüya gibi gelen o kapkara günler sanki gerçek olacak... Bu kaygı sarıyor tüm bedenimi. Çünkü operasyonun hemen ardından kampa girdik ve henüz diğer yoldaşlarımızı göremedik. Kaç yoldaşımız şehit düştü? Bazılarımız henüz bunu bile

bilmiyoruz. Net bildiğimiz ve görebildiğimiz; düşmanın 24 Kasım tarihinde öğle saatlerinde, önce insansız hava araçlarıyla keşif yaptığı, ardından bir saat boyunca uçaklarla ve kobralarla vurduğu, sonrasında indirmeler yaparak 28 Kasım akşamına kadar vadide operasyonu genişlettiydi. Ve vadiden ayrılırken beş erkek yoldaşın cenazesini aldığıydı... Bildiğimiz başka bir şey ise uçakların kadın yoldaşların da noktasını vurduğu ve burada Özlem, Zilan ve Ekin yoldaşların ilk uçak vuruşunda şehit düştükleriydi... Bunun dışında beş gün süren operasyon sırasında dinleyebildiğimiz haberlerde “çıkan çatışmada üç kişinin ölü ele geçirildiği” bilgisi vardı... Bütün bunları birleştirdiğimizde kaybımızın çok ağır olduğunu, bunun yaralarını sarmanın şimdiye kadar olanlardan daha ağır olacağını bilinciyile kampa girdik.

Düşmanın halka yönelik saldırılarının sınır tanımadığı zamanları yaşıyorduk. Sıkıyönetim ilan edilmiş, muhalif her ses susturulmaya çalışılıyordu. Saldırıların boyutu sürekli artıyordu. Sokağa çıkma yasakları, yargısız infazlar, katliamlar, gözaltında, hapisanelerdeki işkenceler tüm hızıyla sürerken, gerillaya yönelik imha saldırıları da savaşın acı gerçekliğini bir kez daha gösteriyordu.

Savaşın bu gerçekliğinde onlar ölümü göğüsledi ve şairin dediği gibi; umudun öyküsünü yazmak da bize düştü...

Nasıl yazılır ki onlar... On iki yoldaş. Her biri ayrı bir yaşam, her biri ayrı bir dünyaydı. Hangi birini yazabilir ki insan... Hangi birini birbirinden ayırır... Her biri ayrı ayrı yerlerden, ayrı ayrı acılarla yoğrularak gelmişlerdi. Yolları Dersim’de kesişmişti. Onları Halk Ordusu’nda birleştiren, kimisi için halkın acılarıydı, kimisi için kadınların sessiz çığlığına ses olmaktı, kimisi için de devrimde sıra neferi olmaktı... Sebep farklı farklı da olsa her biri TİKKO safalarında aynı hedefe yöneldi, aynı yolda birbirlerine kenetlenerek yürüdü. Sımsıkı tuttular birbirlerinin elini. Öyle sıkı tuttular ki düşman bile ayıramadı onları...

Yoldaşların çoğu, savaş yürüttüğümüz bu coğrafyanın insanıdır. Dedelerinin, nenelerinin ‘38 Katliamı tanıklıklarını dinleyerek büyümüşlerdir. Ve düşmanı iyi tanırlar. Ayrıca

her gerilla, Aliboğazı'nın 38 tanıklığını da iyi bilir. Çünkü burada katliam ve direnişin izlerine mutlaka rastlar; girilen bir mağarada eskiye ait bulunan kemikler, çok eskiden kalmış bir çocuk ayakkabısı, bir kayaya saplı kalan mermi ya da o dönemde yaşayan köylülere ait eşyalar ve bunun gibi birçok izler, bu tanıklığın izleridir. Zaman silememiştir direnişin izlerini Aliboğazı'nda. Buraya gelen her gerilla tarihin içinde bulur, hisseder kendini. Orada onun bir parçası haline gelir. 38 direnişçilerinin çılgınlıklarını, soluklarını mutlaka hisseder. Onlardan güç alır. On iki yoldaş da Aliboğazı'nda çok şeye tanıklık etmiştir. Tıpkı 24 Kasım'da hepimizin tanıklık ettiği gibi...

ONLARI ANLATMAK, ÇOCUK GÜLÜŞLERİNDEKİ UMUDU, SAFLIĞI ANLATMAKTIR

Kadınlar, bu dağlara sevdalı, bu dağlar da onlara. Kadının savaştaki yerinin daha görünür olmaya başlaması, kadının gücünün farkına varmasıyla geliyor. Kadın, özgürlüğü için dağları adımladığında eline silahı aldığı anda o zamana kadar yaşadığı bütün acılarını da yüklenerek savaşmaya başlıyor.

Onları anlamak için bir kadının tam da umudunu yitirdiği anda yeniden dirilişinin hikayesini bilmeniz gerekir. Onları anlamak için her bir kadın yoldaşın düşmana olan öfkesini, kinini görmeniz, çocuk saflığıyla ağız dolusu, coşku dolu gülüşlerini görmeniz gerekir. Onları anlamak için bir çocuğun gözlerindeki umudu görmeniz gerekir.

Özlem, Zilan ve Ekin yoldaşlar... Kadın örgütümüzün çekirdeğinin oluşturulmasında her üç yoldaşın da ciddi emekleri vardır. Devrimcilikte de gerillada da yeni olmalarına rağmen birçok görevde aktif bir şekilde yerlerini aldılar. Öncü oldular, keşif yaptılar, eylemlerde düşmana kayıp verdirdiler. Kitlelere propaganda yaptılar, onlara umudun, çözümün savaşmak olduğunu kendi yaşamlarıyla gösterdiler. Kadının özneleşmesi için yoldaşlarıyla uzun uzun tartışmalar yürüttüler, örgüt içinde de kitle faaliyetinde de bunun mücadelesini verdiler. Zorlanmaları da oldu, yetmezlikleri de ama umutlarını hiç kaybetmediler. Israrla bu yetmezliklerinin üzerlerine gittiler. Zamanla kendi güçlerini gördüler. "Erkek işi" olarak görülen bu savaşta kadının gücünün nasıl açığa çıkarılacağını, kadınların da her şeyi yapabileceklerini hem pratiklerinde hem de kavrayışlarında gösterdiler. Örgütümüzde kadınların sesi şimdi çok daha gür çıkıyorsa bunda onların payı vardır.

"Ölüm" kelimesi hiç yakışmaz onlara. Onların gülüşleri hala çok canlı bir şekilde yankılanmaktadır bu dağlarda. Bu dağlar onların anlarıyla doludur. Bu anılar, ne bir yazıya, ne bir şiire, ne de bir kitaba sığabilir. Onlar ölümsüzleşti; tarihimizin bu kesitinde yer alan üç kadın yoldaşın; Zilan, Özlem ve Ekin yoldaşların emeklerini, umutlarını, özlemlerini, düşlelerini anlatmak, onları gerçeğe dönüştürmekse bizlere düştü...

Yoldaşların elbette birçok eksiklikleri de vardı. Ama onları birleştiren şey, kadının kurtuluşunun mücadelesinde

geçtiğine inanmalarıydı... Onları birleştiren şey, kadınlara umut olmalarıydı... Onları birleştiren şey, düşmana olan kinleriydi...

SEN GİTTİN MİRAS KALDI BİZE GÜLÜŞÜN

Zilan deyince herkesin aklına ilk coşku dolu kahkahaları gelir. Herkesin yüzünde bir tebessüm belirir. Hatta bitip tükenmez bilmeyen bu kahkahalar sonucunda gerilla yaşamında çoğunlukla ses uyarısı almıştır. Zilan yoldaş, devrimci yaşamı, örgütü esasta gerillada tanımıştır. Yeni bir yoldaş olmasına rağmen yoldaşlarına, örgütüne bağlılığı, onlara duyduğu güven, birçok görevde onun ileri atılmasını, her şeyi daha çabuk öğrenmesini ve uygulamasını sağlamıştır. Kim olursa olsun iletişim kurmakta hiç zorlanmazdı Zilan yoldaş. Girdiği bir ortamda rahat olması hemen dikkat çekerd. Bir köyde ya da başka bir örgütle yapılan görüşmelerde Zilan yoldaş, ya yaptığı bir espri ile ya da konuyla ilgili bir fikir belirterek mutlaka kendini hissettirirdi. Kadınların öne çıkması, sorumluluk almaları, herhangi bir görevde başarılı olmaları Zilan yoldaş için çok önemliydi. Bu yüzden kadınların küçümsendiğini hissettiği yerde kesinlikle sessiz kalmaz -fiziksel olarak güçlü olmasını da değerlendirerek- kadınları özellikle fiziksel işlerde küçümseyen erkek yoldaşlarla rekabete girerdi. Yani Zilan yoldaş, yaşadığı her duyguyu yoğunluğuna yaşayan ve bunu hissettiren bir yoldaştır. Zilan yoldaş tanıyan herkesin onunla ilgili mutlaka söyleyecekleri vardır. Geldiği günden beri bu dağlarda çok fazla iz bırakmıştır. Zilan yoldaş Ovacık Hanuşağı'ndan katılmıştır gerillaya. Köyleri boşaltıldığı için Hanuşağı'na yerleşmişler ama aslında köyleri Kızılveran'dır. Zilan yoldaş köyünü çok severdi. Ailesini, hele de babasını öyle çok anlatırdı ki gerillada herkes Zilan yoldaşın bütün ailesini tanırdı. Babasına olan bağlılığı, ablasına, annesine, kardeşine, yeğenine olan sevgisi sürekli sohbetlerin bir parçası olurdu.

ZILAN YOLDAŞIN GERİLLAYA GELİŞİ DE KENDİSİ GİBİ ÖZGÜNDÜR

Günler önceden yoldaş almak için planlar yapılıyordu. En sonunda nasıl alacağımız konusunda bir plan yapıp bir grup yoldaş bu konuda görevlendirildi. Yoldaşlar evde aileye hissettirmemek için Zilan yoldaşla gizlice konuşuyorlar ve hızlıca randevu verip geliyorlar. Noktaya geldiklerinde görevi yerine getirdiklerini söylerken aceleden saat vermediklerini hatırlıyorlar. Bu durum gerilla açısından ciddi bir sorundur. Hele de katılım alacağımız bir randevu için her şeyin yeni baştan planlanması, yeniden aynı risklerin alınması, köye yeniden gidilmesi demek. Bu gibi durumlar yeni gelecek yoldaşlarda bir güvensizlik de oluşturabilir. Ya da saat verme koşulumuz olmasa bütün gün beklemek gerekebilir... Yeniden bir örgütlenme yapılıyor ve yoldaşlar yeniden köye gidip randevu saatini veriyorlar. Geldiğinde öğreniyoruz ki o gün gidip saati söylemeseydik de Zilan'ın her şekilde gelip orda bütün gün bizi beklemeyi planlıyormuş.

Elinde kol çantası, mavi bir tişört, çiçekli bir şalvar ve babet ayakkabısıyla tanıyoruz onu. Zilan yoldaş. Zilan yoldaş

ilk geldiğinde devrimci ortama yabancı biriydi. Partizanları, devrimcileri daha yeni tanıyordu çünkü. O yüzden de konuşmasında ilişkilenesinde kendine özgü doğallığı hemen dikkat çekiyordu.

Yeni katılan yoldaşlara isim verirken öncelik olarak şehit yoldaşlarımızın isimlerini tercih ediyoruz. Yoldaşa da öncelikle kendisinin önerdiği bir isim olup olmadığını soruyoruz. Zilan ismini çok almak istediğini söylüyor. Biz de PKK şehidi Zilan'ı kastettiğini düşünerek uygun olduğunu söylüyoruz. Zilan'ı Dersimli'ler iyi tanır ... 1996 yılında Dersim'de yaptığı feda eyleminde ölümsüzleşmiştir. Biz bunu anlatırken o Zilan'ı bilmediğini bu ismi izlediği bir diziden duyduğunu ve oradaki kadından etkilendiği için almak istediğini söylüyor. Biz de o dizilerin bizim mücadelemizin altını boşaltmak, karalamak için yapıldığını, antipropaganda için yapıldığını söylüyoruz. Ve Zilan'ın bizim için gerçek anlamını anlatıyoruz. Zilan yoldaş kafasını sallıyor ama söylediklerimizin ne kadar anlaşılıp anlaşılmadığını anlayamazsak da “doğal” karşılıyoruz ve kendimiz de daha fazla görev çıkarmamız gerektiğini düşünüyoruz. İsim meselesi sonraki günlerde PKK'li arkadaşlarla karşılaşınca da gündem oluyor. PKK'li arkadaşlarla su almaya gidince karşılaşıyor Zilan yoldaş. Yeni gördükleri için arkadaşlar ismini soruyor. O da Zilan olduğunu söyleyince arkadaşların daha fazla ilgisini çekiyor ve neden o ismi almak istediğini soruyorlar. O da onlara da “ismini diziden aldığını” söylüyor. O anda PKK'li arkadaşlar nasıl tepki verdi bilmiyoruz anladığımız kadarıyla yoldaşın şaka yaptığını sanıyorlar. Zilan yoldaş hiçbir şekilde lafını esirgemediği, aklına ne gelirse söylediği için “neden yalan söyleyim. Ben Zilan'ı tanımıyorum ki” diyerek bize PKK'lilerle diyalogunu anlatıyor.

Zilan yoldaş özgün bir yoldaştı. Onunla ilk tanışanlar hemen alırdı ondaki coşkuyu. Bakışlarında bir hinlik hissederdiniz bazen. “Kim bilir aklından hangi hinlik geçiyor” diye düşündüğünüzde bir kahkaha patlatırdı.

Zilan, inatçı bir yoldaştı. Bir şeye inandı mı, onu artık bırakmazdı. Yüreği çok genişti. Onun sevgisini hemen kazanabilirdiniz. Herkese yetecek kadar sevgisi vardı. Kolayca onun dünyasına girebilirdiniz. Hiçbir duygusunu gizleyemezdi. Onun yüzünden hemen ne yaşadığını anlardınız. Yufka yürekli diyebileceğimiz yoldaşlardandı.

Zaman zaman zorlanmalar yaşadığında yoldaşlarına olan bağı onu tutardı, güçlendirirdi. Babasına olan sevgisi, özellikle çok yoğundu. Bunu hiç gizlemezdi. Sık sık herkesin gündemine sokardı. Gerillada herkes tanırdı Zilan yoldaşın babasını... En çok sevdiği “baba bugün alır dağlar” türküsünü her fırsatta Ahmet yoldaştan isterdi.

ÖZLEM YOLDAŞ

“Artık benim de onlarla bütünleşmem gerektiğini sadece dinleyen değil de anlatan olmam gerektiğini, başkalarının umudu olmam gerektiğini anlamıştım”, “Ben artık dünyası ev olan bir kadın olmayacağım...” Bu sözler Özlem yoldaş

ait. Aldığımız özgün eğitimlerden sonra kendi gerçekliğiyle yüzleştiği bir yazıda kendini anlatmıştı.

Özlem yoldaşı görenin ilk dikkatini çeken şey ufak tefek olması, küçücük bedeni, küçücük elleri ve buna tezat olan kocaman silahıydı... İlk başta küçücük olan Özlem yoldaşın kocaman bir yüreği olduğunu onu tanıdıkça görürdü herkes...

Bazı isimler bazı yoldaşlara öyle oturur ki sanki kelimenin bütün anlamını üzerinde taşır yoldaşlar. Gelen iki yoldaş farklı alanlarda olmalarından kaynaklı tesadüfen aynı ismin verildiğini öğrenince Hatayı yoldaş, Özlem adını alıyor.

Özlem yoldaşın yaşadıkları kendi bedenini çok aşan, çoğu kimsenin kaldıramayacağı büyüklüktedir. Öyle acılarla yüzleşmiştir ki bugüne kadar o acılarla yoğrularak gelmiştir örgüte. Yıllardır ısrarla gerillaya katılmak istemesi gücünü, umudunu buraya bağlaması ve gerillaya gelince daha fazla güçlenmesi birçok kadına umut olmuştur.

Çocukluğu gerillalarla geçmiştir yoldaşın. O kadar çok gerilla görmüştür ki günü gelip o gerillalara yoldaş olmuştur. Kendi deyimiyse “bir zamanlar kapının bir tarafındayken artık diğer tarafına geçmiştir...”

Özlem yoldaşı anlatmak benim için çok daha zor. Çok tarifi var Özlem yoldaşın bende.

Kadınlar, yıllardır kendilerine öğretilen toplumsal rollerde olduğu gibi çoğu zaman kendilerini “zayıf” olarak görürler. Oysa kendi güçlerinin farkında değillerdir. Gerillada bu gücü açığa çıkarmaları, “erkek işi” olarak görülen savaşın özneleri olabilmeleri cins bilincini aldıkça mümkün hale gelir. Başlarda “güç nedir?” sorularına verilen yanıtlar genelde erkek yönetici yoldaşlar olurken bilinçlendikçe bu tanımlar değişir. Güç artık sadece fiziksel güç olarak algılanmaktan çıkar. “İrade” olur, “ideoloji” olur. “İsrar” olur. “Mücadeleye bağlılık” olur. “Kendine güven” olur. “Zorluklara göğüs gerebilme cesareti” olur. Bütün bu tanımlardan sonra “kimi güçlü görüyorsunuz” deseniz hiç kaygısızca cevabım Özlem yoldaş olur. Elbette herkesin hem güçlü hem de zayıf yanları vardır. Önemli olan yaşamına hangisinin yön verdiğidir. Özlem yoldaşın yaşamına yön veren şey güçlü yanlarıydı. Örgüte gelerek bu gücü örgütten, yoldaşlarından, halkından almaya başladı...

Özlem yoldaş, küçücük bedeni, kocaman gözleri ve kocaman yüreğiyle bu savaşta yerini aldı. Annesinin ölümünden sonra “evin küçük annesi” olmuştu. Ağabeylerine, babasına annelik yapıyordu. O çocukluğunu yaşayamadan hayatın bütün acımasızlığıyla tanışmıştı. İsyân ediyordu, haykırmak istiyordu. Sesi duyulmamıştı yıllarca. En sonunda olanca gücüyle bir çıkış yaptı. Eline silahını aldı ve o çok özlediği gerillayla buluştu. Çocukluğu gerillayla iç içe geçmişti. Evde özlemle beklediği gerillaların arasındaydı artık. Ve artık başka çocuklar onu bekliyordu özlemle...

Örgütünü tanıdıkça ona güvendi, kendini açtı. Örgüte güvendikçe güçlendi. Kadınların savaştan başka çarelerinin olmadığını anlamıştı. Gittiği köylerde kendisi gibi genç kadınlara bunu anlatıyordu, onlara umut oluyordu.

Yetenekli bir yoldaştı. Gerilla birliğinde tiyatro denince akla ilk gelen yoldaşlardan biri olmuştu. Özellikle köylü kadınları çok güzel canlandırır. Onları kendine daha yakın hissedirdi. Bir köye gittiğinde ilk onlarla ilgilenir, sorunlarını dinler, bunları bize taşırdı. Kadınlar yaşadıkları sorunları Özlem yoldaşa rahatlıkla anlatırdı. Köylü kadınların yaşadığı şiddet, taciz, tecavüz olaylarında tavizsizdi. O konuda hemen görev almak isterdi.

Daha yapacağı çok şey vardı, yapmak istediği hayalleri vardı. Yüzleşmek istediği gerçeklikler vardı. Daha çok soracağı hesaplar vardı. Bütün bunları şimdi biz devraldık.

EKİN YOLDAŞ

Ekin yoldaşı gördüğünüzde ilk dikkatinizi çeken o çocuk saflığı ve çekingenliği olur... Ama herhangi bir eylem olduğunda ya da bir göreve gidileceği zaman bu çekingenlik, yerini kendine güvene bırakır.

Bir süredir gerillaya katılmak isteyen bir kadın yoldaş olduğunu ama bir türlü netleşemediğini söylüyordu milis yoldaşlar Ekin yoldaş için. Kadın yoldaşlar olarak görüşmeler yaptık Ekin yoldaşla. Beklentilerini, hedeflerini, katılma gerekçelerini konuştuk. Özellikle kadınların bu savaşta daha fazla yer almaları gerektiği konusunda ortaklaştık. Yoldaş son geldiğinde netleştiğini söylemişti. Orada kadın komutan yoldaş kullandığımız silahı tanıttı. Söküp takmayı gösterdi. Yoldaş çok çekingendi. Soru sormaya bile çekiniyordu. Gelirse eğer Ekin ismini almasını önerdik. O dönemde Ekin

Wan'ın direnişi çok yeniydi. Ve biz kadın gerillalar olarak onun şahsında bütün kadınlar için eylem yapmıştık. Ekin yoldaş geldiğinde de ilk aklımıza gelen isim Ekin olmuştu. O da çok beğendi ismini ve mutlaka geleceğini ve Ekin olarak yoluna devam edeceğini söyledi. Yeni bir randevu olarak ayrıldık yoldaştan.

Yoldaşın yüzüne baktığımızda hangi duyguları yaşadığını anlamanız biraz zordur. Biz de ilk başta gelip gelmeyeceği konusunda zaman geçince bir kuşku oluşmaya başlamıştı ki tam da o süreçte yoldaş geldi. Hepimiz çok mutlu olmuştuk. Nuktada diğer alandan görev için gelen kadın gerillalar da vardı. Özellikle kadın yoldaşların katılımı kadın gerillalarda apayrı bir coşku yaratır. Ekin yoldaşın gelişi de öyle oldu. Herkesin yüzünde sürekli bir gülümseme hali vardı. Özlem yoldaşa zimmetledik Ekin yoldaşı. O anlatacağı ilk elden gerilla yaşamını ona. Kısa süre sonra diğer kadın yoldaşlar ayrılarak farklı bir göreve gitti. Ekin yoldaşın bulunduğu grup toplantı halindeydi. Ve Cem yoldaş ona yardım edecekti. Rahtını yapacak, ona gerilla yaşamını anlatacağı. Başka bir yoldaş da ilk askeri eğitimini veriyordu. Toplantı araları dışında Ekin yoldaştan da Cem yoldaştan da hiç ses çıkmıyordu. Aralarla espriler yapmaya başladık. "Cem yoldaş Ekin yoldaşa konuşmamayı öğretiyor herhalde" diye. Çünkü Cem yoldaşı tanıyanlar bilir çok sessiz bir yoldaş olduğunu.

Ekin yoldaşın kendini tanıması, kendi gerçekliğiyle yüzleşmesi, değişime yönelmesi esasta özgün çalışmalarla birlikte olmuştur. Kısa bir süre sonra kendini ifade etmede, örgüte katılımında önemli bir yol kat etmiştir.

Dersim'den bir Partizan

PŞTA DURUM VE GÖREVLERİMİZ

Bir mücadele ve dayanışma örgütü olarak PŞTA başta Proletarya Partisi saflarında olmak üzere devrimci mücadelenin çeşitli alanlarında aktif bir şekilde yer almış bu mücadelede şehit ya da tutsak düşmüş militan ve ailelerini kapsamı boyutuyla bir örgütlenme olarak özgün bir yerde durmaktadır. Bu yanıyla PŞTA kolektifin bünyesinde yer alan önemli DKÖ'lerden biridir.

Bir yanıyla ise aklımızın ve kalbimizin birleştiği yerlerdendir. Ona yaklaşımımız kolektif olarak kendimize gösterdiğimiz özenin göstergesi olduğu kadar aynasıdır da. Baktığımız bu aynanın bize gösterdikleri kadar gördüklerimiz karşısındaki tutumumuz da önemlidir. Buradan geliştirilecek bir yaklaşımla "PŞTA nedir, kapsamı, hedefleri nelerdir?" sorularıyla PŞTA'yı doğru tanımlamak ve bu tanımlamanın neresinde olduğumuzu belirleyip buna uygun program ve plan oluşturmak PŞTA ile ilgili birincil görevlerimizdendir. Bu görevleri sağlıklı bir şekilde yerine getirdiğimiz oranda bu alanda başarı şansımız artacaktır.

Başta da ifade ettiğimiz gibi PŞTA, şehit ve tutsaklarımızın aile örgütüdür. Bir ihtiyacın ürünüdür ve kuruluşundan bu yana edindiği mücadele deneyimi ve birikimi küçümsenemeyecek bir yerde durmaktadır. Ancak PŞTA'yı ele alırken ne sadece şehit ve tutsak aileleri ile sınırlı bir örgütlenme ne de sadece bizim iç örgütlülüklerimizden biri olarak dar bir bakış açısıyla yaklaşabiliriz.

PŞTA hem bileşeni hem de sistemle çelişkisi boyutuyla, barındırdığı insanlarıyla sınıf mücadelesinin kaldırıcı olan örgütlenmelerden biridir. Bu yanıyla PŞTA şehit ve tutsak aileleri arasındaki örgütlülük ve dayanışmayı artırdığı, devrimci mücadelenin kaldırıcılarından biri olabildiği oranda amacına uygun bir kurum haline gelmiş demektir. Ancak var olan durumu değiştirmek için adımlar atılmış olsa da bu adımlar istikrarlı bir şekilde ilerletilip PŞTA'nın yeterli bir kurumsallaşma düzeyine ne yazık ki ulaştırılamamıştır.

Uzun bir süredir de PŞTA'nın amacına uygun bir yapılanma ve pratik faaliyetten yoksun olduğu görülmektedir. Kendiliğindenci denilebilecek bir tarzdan, belki de olabileceği en zayıf halinden PŞTA'nın var olan gerçekliğini aşip kurumsallaşmasını sağlamak zorunludur. Faşizmin maskeye ihtiyaç duymadan toplumun her kesimine pervasızca saldırdığı, toplumun ilerici ve devrimci güç ve dinamiklerini yok etmek için "beka"sına sığınarak topyekûn denilebilecek bir yöntemle hareket ettiği, ülke hapishanelerinin dolup taşıdığı ve onlarca yeni hapishane inşaatıyla hapishane cenneti olmaya aday bir ülke gerçekliğiyle karşı karşıya olduğumuz böyle süreçlerde PŞTA'nın kurumsallığı ve pratiği çok daha önemlidir. Var olan durum değişmez bir gerçeklik olmadığı gibi PŞTA'ya kurumsal nitelik kazandırmak kolektifin çözüm bekleyen birçok sorununa rağmen hiç de zor değildir. Kaldı ki sınıf mücadelesine önderlik etme iddiasını taşıyan

kolektifin bu iddiasını yaşanır kılması için her şeyden önce kendi çeperini toparlaması gerekir. PŞTA noktasında bu zorunluluğun hayata geçmesi onun bütün kurumlarımız gibi devrimci strateji ve taktikimizi yaşama geçirmede önemli bir yere ve işleve sahip olduğunu kavramamaktan geçmektedir.

Bahsettiğimiz kurum, bileşenin ya da hedef kitlesinin ödedikleri bedeller ve yaşadıkları acılarla sistemden onarılmaz yaralar almış birçok şehit ve tutsak ailelerini kapsıyor. Bu kapsamın örgütlü mücadele katılma noktasında da güçlü bir potansiyeli taşıyor. Onlarla ilişkilenecek, şehit ve tutsaklarımızı tanıyıp onlardan öğrenmeye çalışmak aileleriyle kaynaşıp acı ve sevinçlerini paylaşmak, onları örgütlerken kendimizi örgütlemek, biz olma duygu ve duruşunu güçlendirmek anlamına gelir.

Tutsak ve şehit aileleri yoldaşlarımızdan bize taşınan mücadele değerleridir. Onlara yaklaşımımız tutsak ve şehitlerimize verdiğimiz değer de göstergelerindedir. Şehit ve tutsak ailelerinin acılarını acılarımız, sevinçlerini sevinçlerimiz yapamıyorsak, yalnızlıklarını gideremiyor, ihtiyaçları doğrultusunda yanlarında değilsek ne kadar "biz" olabildiğimizi yeniden tartıp kendimizi ideolojik bir sorgulamadan geçirmemiz gerekir.

Onlarla iletişimi en kötü koşullarda bile kesintisiz yürütmek, ihtiyaçlarıyla ilgilenip sorunlarına çözüm üretmek görevimizdir. Ve bu görev bireylerin duyarlılığına bırakılmayacak kadar önemli bir yerde durmaktadır. Dolayısıyla bu görevi sistemli bir şekilde yerine getirmek ancak PŞTA'yı işlevli hale getirerek mümkün olabilir. Var olan durumun değişmez bir gerçeklik olmadığını bir kez daha vurgulamakta fayda var. Israr ve istikrarı bırakmadan adım atmak bize yarılmadığımızı gösterecektir.

Nitekim PŞTA kuruluşundan bu yana birçok evreden geçmiş önemli ve keskin süreçlerde misyonunu oynayarak tutsakların sesi olduğu kadar şehitlerimizin sahiplenilip uğurlanmasında da yaratılan değerleri büyütüştür.

Dün olduğu gibi bugün de şehit ve tutsak ailelerini bir araya getirmek, aralarındaki dayanışma ve birliği sağlayarak örgütlü bir güce dönüştürme görevi kurumsal olarak PŞTA'nın omuzlarındadır. Mevcut faaliyetçilerin kısa, orta ve uzun vadeli planlar hazırlayıp önlerine koydukları görevleri aşama aşama sabırla yerine getirmeye başlamaları atılacak ilk adımdır. Kısa vadede şehit ve tutsak aileleriyle iletişim kurup onları bir araya getirerek dayanışma ve birliğini sağlama basit gibi görünebilir ama önemli bir görevdir. Orta vadede PŞTA'yı kurumsallaştırmak uzun vadede ise artık kurumsallaşmasını sağlamlaştırmış bir kurum olarak alanına öncülük eden ve toplumsal birçok soruna söz söyleyip tavır geliştiren bir noktayı yakalamayı hedeflemelidir.

"ONU MARŞ VE SLOGANLARIMIZLA ANDIK"

Tutsak Partizanları'n Güzel Ana'nın Ardından Kaleme Aldıkları...

O, ölümün yüceliğini hepimizden daha iyi öğrenmişti...

“Sevgili Güzel Ana’mızı artık eylemlerde, eylem fotoğraflarında, bazen ekranlarda göremeyeceğiz. O, anılarımızda, geçmişimizde büyük bir özlemlerle, sevgiyle ve azimle yürüttüğü mücadeleyle yerini aldı. Tam da böyle olmasını istedi. Ölümün yüce olabileceğini belki de hepimizden daha iyi öğrenmişti. Yaşına, rahatsızlıklarına rağmen devrimci duruşunu ortaya koyma isteği, devrimci bir eylem için örgütlenme çabası, düşmana karşı tavizsiz davranmaktan hiçbir zaman çekinmemesi, ölüme dair kavrayışının bir göstergesidir. Onun ölümden korktuğunu hiç sanmıyorum. Ölümü kucakladığında tüm devrimcilerin yüreklerinde bir çiçek gibi yeniden doğacağını biliyordu. Nitekim cenazesine gösterilen ilgi ona duyulan büyük saygının göstergesi olmuştur. Cenazesine katılamayanların da onu saygıyla andıklarından hiçbirimizin şüphesi olmaz...”

O, halka bağlılığın ve halkın çıkarlarını her zaman savunmanın simgesiydi...

“Güneşe yoldaş olan Güzel Ana’mızın yaşamı öğretici derslerle doludur. Halka bağlılığı ve halkın çıkarlarını her zaman savunmuştu. Faşizme karşı mücadeleyi ondan öğrendik, diyen bir başka Partizan tutsak, Güzel Ana her daim yanımızda olacak. Kocaman bir mücadele pratiği bıraktı bize. Halkla ilişkilerini hangi temeller üzerine kurabileceği yönünde muazzam bir miras devri yaptı. Kendine güveni etrafındaki insanlar açısından Güzel Ana’yı çekim merkezi haline getiriyordu. Bu güvenin dayandığı yer Güzel Ana’nın örgütlü mücadeledeki ısrarıdır.”

O, taviz vermeyen duruştu...

“Güzel Ana sıkılı yumruğuyla eylemlerde görüldüğünde insana güç ve moral verirdi. Güzel Ana deyince aklıma Maksim Gorki’nin kitabındaki ‘Ana’ karakteri gelir. Taviz vermeyen bir duruşu vardı. Bu duruşu nedeniyle herkesin saygınlığını kazanmıştı.”

O, bütün çocukları için düşmana karşı koyandı...

“19 Aralık katliamından sonra Taksim Galatasaray’da F Tipi hapishanelerle ilgili yapılan bir eyleme katılmıştık. Polis eylem sonrasında bizi gözaltına almaya çalıştı. Yerlerde sürükleyerek polis otobüsüne bindirmeye çalışırken Güzel Ana polislerin arasından geçerek koluma yapıştı “bırakın çocuğu, bırakın...” diyerek polislere büyük bir öfkeyle bağırıyordu. Onu itelemeye çalışan polislerden bazıları beni bazıları onu çekiyordu. Güzel Ana’yla baş edemeyeceklerini anlayınca ikimizi de bıraktılar!”

O, şehit yoldaşları ilk omuzlayanlardandı...

“Şehit düşen yoldaşlarımızın ve dostlarımızın cenazelerine katılmakla beraber nicelerine destek olur, onlara moral ve güç verir, taziye için gelenlerle ilgilenirdi. Güzel Ana ve diğer tüm devrimci analarımız mücadeleleriyle bizlere güç ve moral vermişlerdir. Bu nedenle egemenleri hep ürkütmüşlerdi. Güzel Ana sadece çocuklarını düşünmedi, o devrime inandığı için mücadele etti. Güzel Ana hep mücadelemizde yaşayacak. Bize moral ve güç vermeye devam edecek.”

Güzel Ana’yla Gebze Hapishanesi’nde tanışan bir Partizan tutsak: “Ben o zaman farklı bir örgütle hareket ediyordum. 19 Aralık katliamından sonra Edirne F Tipi Hapishanesi’nde karşılaştığımız da artık yoldaş olduğumuzu öğrendiğinde çok mutlu olmuştum.”

O, kolektifimizin değerli bir koşturucusuydu...

Güzel Ana’yı anlatmak zor ve eksik kalacaktır. Güzel Ana deyince bendeki yansıması mücadeleyle harmanlanmış bir ömür ve son nefesine kadar da öyle yaşaması oluyor. Kolektifimizin değerli bir koşturucusu olduğu kadar yüreği devrimden yana atan tüm devrimcilerin annesiydi. Onun bizlere bıraktığı direnç, mücadeledeki ısrar yolumuza ışık olacaktır.”

“Güzel Ana’yı faaliyetler içerisinde de görmüş tanımış Partizan tutsak; “hem halkın hem de yoldaşların ona hayranlık dolu bakışlarla baktıklarına şahit oldum. Güzel Ana’nın halka, yoldaşlarına ve devrime olan inancı sarsılmazdı. Mücadelede genç yoldaşlarla en ön saflarda koştururdu. Hareketimize ve devrim mücadelesine çok emeği oldu. Güzel Ana’nın azminin esas nedeni harekete duyduğu inançtan dolayıldı.”

O, kolektifimizin emektarıydı...

“Güzel Ana’mızı tanıma fırsatım olmadı” diyen bir başka Partizan tutsak ise; “Güzel Ana’ya örgütlendiğimizden bu yana demokratik hak arama mücadelelerinde partimizin emektarı ve onu layıkıyla temsil eden bir emekçi olarak her

zaman gıyaben saygı duydum. Artık aramızda değil. Bize düşen de onun bize bıraktığı bu olumlu mirası sahiplenmek ve büyütme. Bize devrettiği bayrağı daima ileriye taşıyacağız.”

Güzel Ana sıkılı yumruğu ve yüzündeki gülümsemesiyle bütün eylemlerde en önde yürüyen ve hayatlarımızda bıraktığı izlerle hatırlanacaktır...

“Güzel Ana’nın bendeki karşılığı hep sıkılı bir yumruktur” diyen bir başka yoldaş ise “Güzel Ana bulunduğu ortamda gözdedir. Çünkü kararlı bir duruşu ifade eder. O kararlılığa tanık olmak, birlikte aynı direniş havasını solumak tarifsiz bir coşkudur. Yoldaşlarını tıpkı çocukları gibi sahiplenirdi. Anısı mücadelemizde yaşayacak. Hafızalarda hep sıkılı yumruğu ile anılacaktır” ile bitirdi sözlerini...

O; azim, devrimcileri, devrimi ve bunları içeren eylemleri sahiplenme tavrıydı...

Güzel ana ile piknikte tanıştığımı belirten bir başka Partizan tutsak: “Güzel Ana’nın mücadelesinin ve duruşunun her kuşaktan ezilene yol gösteren, öğreten bir yanı mutlaka vardır. Ama daha özelde Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri’ne, analarına, çocuklarını yalnızca içgüdüsel olarak savunmanın yeterli olmadığını bundan daha önemlisinin mücadelelerini sahiplenmek, savunmak ve içselleştirmek olduğunu öğretmiştir.”

“Ben tutsak düşmeden önce ana ile Tohum Kültür Merkezi’nin düzenlediği bir piknikte tanıştım. O piknikte beni de görevli yapmışlardı. Piknikten sonra otobüsle mahalleye dönerken Güzel Ana beni yanına çağırarak pikniğe ilişkin görüşlerimi istedi, “iyiydi, güzeldi, kalabalıktı” vs. dedim. Ama Güzel Ana buna tatmin olmadı. Bunlar dışında pikniğin artı ve eksilerini, olumlu ve olumsuz eleştirilerimi, gözlemimi, pikniğe katılan halkın örgütlülüğümüze, mücadeleye dair ilgilerini merak ediyordu.”

O, zulmün hakim olduğu bir coğrafya da bir öğretmendi, bir yol gösterendi. Halkın tüm güzelliklerini içinde barındıran ve geliştiren bir öğretmendi.

Güzel Ana’mızın gidişine üzülsük de, Güzel Ana ona yakışır bir şekilde güneşin sofrasına yol aldı. Partimizle özdeşleşen bir anamızdı. Mücadeledeki kararlığı hepimize moral olan bir anamızdı.

Neredeyse hepimizin mücadeleye tanışması ve sonrası ismini duyduğu, eylemlerde yer aldığını gazetelerdeki fotoğraflardan gördüğü bir neferdir.

O, kadın mücadelesinde büyük emeği olan savaştı pratiğiyle ilham kaynağıydı...

Kadın duruşunu bir üst merhaleye taşıyan Güzel Ana ile aynı mahallede oturan Partizan tutsak: “Güzel Ana’mızı sonsuzluğa uğurladık, yeri doldurulamayacak kadar yüce bir insandı. Emekçiliğini devrim emekçiliğiyle bütünleştirmişti. Sıkılı yumruğundaki gibi tavizsizdi. Kadın mücadelesinde

büyük emeği olan savaştı pratiğiyle tüm kadınlara ilham kaynağı olan özellikleri çoktu.”

Güzel Ana Dersimli Kızılbaşlı, Kürt’tü ve devrimci bir kadındı...

Onu hep anarak mücadelemizin her anında yanımızda bileceğiz. Onun yumruğu halkın yumruğudur, devrim emekçiliğiyle, savaştı kadın kimliğiyle bizlere rehber olacak.

Biz onun direngenliği, baş eğmezliğini, yiğitliğini ve kavganın her aşamasında bayrak gibi taşıyacağız diyen bir başka yoldaş “aynı mahallede de oturduk ve ailece kirveydik. Böylesi bir abideyi tanımış olmak onur vericidir” diyor.

Onun bıraktığı derin izleri hiçbir şey silemez...

“Güzel Ana’mız bizim için olduğu kadar halk içinde büyük bir kayıptır” diyen bir başka Partizan tutsak ise, “O bizde öyle derin izler yaratmış ki hiçbir şey o izleri silemez. Onun bizlere verdiği güç, coşku ve kararlığı onu her zaman hatırladığımızda aynı şekilde yaşayacağız. Onun mücadele azminden, inancından, güzelliğinden öğreneceğimiz çok şey var. Hayatı mirasımızdır. Mücadeleye daha güçlü bağlanma nedenimizdir.

Güzel Ana ile yıllar sonra hapiste karşılaştık. Dışarıdan tanışıyorduk. Ziyarete birbirimizi görünce mutlu olmuştuk. Yılların özlemiyle sarıldık birbirimize. Fotoğraf çektirirken “yumruğumu kaldıracağım ama çekmezler” demişti. Neşeli, canlı ve dinçti. Yoldaşlarına, halka karşı güçlü bir sevgi ve bağlılık duyardı. Koruma güdüsü çok gelişkindi. Daha küçük olanları özel sahiplenirdi. Ziyarete de bunu hissettim. İnsan kendini onun yanında daha korkusuz güçlü hissederdi. Ayrı bir enerjisi vardı. Onun yanında mahcubiyet duymamak mümkün değildir. Çünkü hiçbir gerekçeye sığınmadan her şeye rağmen mücadele etmek için çırpınırdı. Genç olmaktan utanır, kimin genç olduğunu anlayamazdınız. Durmadan, yılmadan devrim için didinirdi. Devrimi hayatında somutlaştırmıştı, nasıl mücadele etmek gerektiğini içselleştirmişti. Tereddütsüz, berrak, pırıl pırıl bir şelale gibi akardı. Ona baktık güven duyardınız, kafanızdaki soru işaretlerine yanıt bulurdunuz onda. Onda devrimi, devrimin zorlu uzun yolunu görürdünüz. O bizim dünyamızdı, belki de keşfedemediğimiz bir gezegen, yeni bir hayatın tılsımını taşıyan! Gidişi bu yeni hayata kavuşmamızı hızlandırmak içindir.” dedi.

Sevgili Güzel Ana; o güzel sıkılı yumruğunu unutmayacağız. Senin yumruğun halkın yumruğudur... Halkı o yumruk gibi ayağa kaldırıp faşizmi ezdiğimizde bize güneş misali gülümsediğini, yüreğimizde hissedeceğiz. Gözaltına alınanların gözleri bile seni arayacaktır. Biri kollarımızı tutup zebanilerin önüne getirdiğinde, sen geleceksin aklımıza. Her dövüşümüz de senin gibi yumruklayacağız düşmanı... Seni aşkla, sevgiyle, özlemle anıyor, kavgamızın Güzeline layık olmak için yumruğun hiç inmesin diye mücadeleye daha güçlü sarılıyoruz. Sana ve şehitlerimize bağlılığımızın en yüksek ifadesi budur...

DOSYA

DÜNDEN BUGÜNE HAPİSHANELER VE TEK TİP ELBİSE SALDIRISI

Ezenlerle ezilenler arasındaki mücadele aynı zamanda insanlık tarihinin de mücadelesidir. Ezilenlerin kendilerini pranga altına alan zincirlerinden kurtuluş mücadelesi, ezenlerin ise sömürü ve egemenliklerini daim kılma çabası köleci toplumdan bugünlere bin yıllar boyunca kesintisiz sürmüş ve sürmektedir. Kuşkusuz ki bu uzlaşmaz çatışmada iktidarı elinde bulunduran gerici sınıflar iktidarlarını korumak için her yönteme başvurmakta, her toplumsal evredeki altyapıya uygun siyasi, askeri, ideolojik, kültürel vb. üstyapı kurumlarıyla birlikte baskı ve şiddet araçlarını da üretip devreye koymaktadır. Egemenlerin halk kitlelerini baskı altına alarak var olan sömürü ve baskı düzenlerini korumak, kendileri için dikensiz gül bahçesi yaratabilmek için ürettiği ve kullandığı en önemli baskı ve şiddet araçlarından birisi de hapishanelerdir.

En çok da bizim gibi faşizmle yönetilen ülkelerde hapishanelere ihtiyaç duyar egemenler. Hatta kendi refahları için ülke bir bütün halklar hapishanesine dönüştürülür. Bugün tam da ülkenin açık bir hapishaneye dönüştürüldüğü, burjuva-feodal faşist sistemin egemenliğini korumak için; dışarıda halk kitlelerinin zapturapt altına alınmaya baskı ve korkunun sürekli hale getirilmeye çalışıldığı; içeride ise başta devrimci-komünist tutsaklar olmak üzere tüm tutsakların susturulup, sindirilmesine, teslim alınmasına dönük yoğun saldırıların yaşama geçirilmeye çalışıldığı bir süreçten geçiyoruz. Son dönemlerde hapishanelerde artan saldırı, işkence ve hak gasplarıyla birlikte gündeme getirilen tek tip elbise saldırısı da bu kapsamda içerde-dışarıda tüm topluma dayatılan ve toplumun tek tipleştirilmesini hedefleyen bir saldırıdır. Aynı zamanda topluma giydirilmek istenen bir kefen olarak da okunmalıdır.

Başta TTE saldırısı olmak üzere içerde-dışarıda tüm topluma dayatılan, hapishaneler üzerinden toplumun dizayn edilmesini hedefleyen bütünlüklü uygulanan topyekûn saldırıların püskürtülebilmesi için önce bu saldırıları ve saldırı araçlarını tanıyalım. Hapishanelerin amacını, dünden bugüne doğuşunu, gelişimini, emperyalizmin ihtiyaçlarına paralel nasıl yapılandırıldığını ve tecrit-tredman uygulamalarını görelim. Olguyu ne

kadar tanır, kavırsak ona göre konumlanmamız, tavır alıp direnişi örmemiz de kolaylaşacaktır.

HAPİSHANELERİN DOĞUŞUNDAN HAPİSHANELERİN DİRENİŞİNE...

Sınıflı toplumlar tarihi boyunca her sistem kendi güvenliği için dönemine uygun suç ve suçlu kavramlarını yaratıp, kendi hukukunu oluştururken beraberinde cezalandırma sistemlerini de geliştirmiştir. Kölelik yasalarından engizisyon mahkemelerine, kürek mahkûmluğu ve çeşitli “azap çektirme” yöntemlerinden sonra bireyin bedenine, özgürlüğüne, zamanına el koyarak bir mekana kapatma, hapsedme anlayışı olarak hapishaneler kapitalizmin bir ürünü olarak 18.yy’ın sonları ve 19.yy’ın başlarında doğmuş, emperyalizmle birlikte daha da sistemli hale getirilmiştir.

Hapsetmenin temel mantığı özelde “suçlu” görülenin özgürlüğüne el konularak “ıslah” etmeyi, onu dönüştürmeyi ve sistem için zararsız hale getirmeyi hedefliyor olmasıdır. Bunu sağlayabilmek içinde mekân içine hapsedilen tutsakları gruplayıp, dağıtarak, onlardan en fazla zamanı ve gücü çekip almak için hareketlerini sürekli denetleyen, gözlem, kayıt ve notlandırma sistemi oluşturarak ve bunları biriktirip merkezileşmiş bir bilgi yığını haline getirerek tutsaklar üzerinde bir iktidar erki oluşturmaya çalışıyor olmasıdır.

Burjuva hukuk sisteminin bir parçası olan hapishaneler genel anlamda ise burjuva mülkiyet sistemini korumanın araçlarından biri olarak işlevlendirilmiştir. Öyle ki hapishanelerle; tüm “ceza” uygulamalarında olduğu gibi “suçlu” ilan edilen hapishane aracılığı ile toplum bir bütün sindirilip

zapturapt altına alınıp kitlelerin öfkelerinin de dizginlenmesi hedeflenmektedir. Yine gerici faşist sistemin karşısındaki muhalefet odakları, devrimci, ilerici kişi, kurum ve örgütler “suçlu” ilan edilerek hapishaneler aracılığı ile kitlelerin öncüsü devrimci ve komünistlerin kitlelerden yalıtılması, kitlelerin örgütsüzlüğe mahkûm edilmesi hedeflenmektedir.

Hapishane mantığının bir diğer hedefi ise insan bedeninin kuşatılarak “disiplin” altına alınması ve böylece en kolay sömürülen ve en ucuz iş gücü olarak kullanılmak istenmesidir.

Diyebiliriz ki hapishaneler sadece “suçlu” görülenin “cezalandırıldığı” mekânlar değil, aynı zamanda tüm toplumun şekillendirilmesinde ki laboratuvarlardır da.

Hapsetme basit bir özgürlükten yoksun bırakma fiili değildir. Özgür insanın bedenine el konularak tahakküm altına alınması, zamana ve mekâna şiddet yükleyerek insanın kuşatılmasıdır. Egemen zamanı ve mekânı denetim altına alarak, parçalara bölüp örgütleyerek sömürü ve egemenlik aracına dönüştürür. Hedefi hapsettiği tutsağın zamanını ve yaşamını “disipline” ederek kendi iktidarını icra etmektir. Bunun için “ıslah, iyileştirme, topluma kazandırma...” vb. adlarla tutsağı dönüştürmeyi ve sistemin istediği tipte itaatkâr, bireyci, insani ve ahlaki değerler açısından yozlaşmış, hak alma mücadelesinden korkan, kaçan, sistem karşısında köleleşen, sistemle kol-kola olan, işbirlikçileşen yani özünden, insanlığından kopmuş sadece nefes alan canlılar haline dönüştürmeye çalışır. Böylece bu mekânlarda tecrit-tredmanla sistem tarafından üretilen şiddet, sisteme geri dönen bir şiddet çarkı haline dönüştürülür. Tüm toplum hapishaneler üzerinden “ıslah” edilmeye çalışılır. İçerdeki tutsağa giydirilmek istenen teslimiyet giysisi aslında tüm topluma giydirilmek istenen kefendir. Hapishanelerin laboratuvar olarak kullanılması da buradan gelir.

Biliyoruz ki kapitalizmin krizleri yapısalıdır. Ve burjuvazi bu krizlerini şiddeti tırmandırarak, yer yer savaşlarla, askeri müdahalelerle, kimi zamanda sömürü çarkını yeniden örgütleyerek aşma yoluna gitmekte, “reform”, “yeniden yapılandırma” vb. söylemleriyle toplumsal muhalefeti bastırmaya yönelmektedir.

Egemenler böylesi tüm toplumsal değişim süreçlerinde ve siyasi-ekonomik krizlerinden, kitleleri yönetememe durumlarında kitlelerin tepki ve öfkelerini bastırmak, zapturapt altına almak, baskı ve sömürü politikalarını hayata geçirmek için önce hapishanelere yönelmesi, ihtiyaçlarına paralel hapishaneleri “yapılandırma” ya başlaması, toplumun öncüleri olan devrimci-komünistlerle kitlelerin bağıni kesmeye çalışması tam da bu içeri-dışarı ve laboratuvar diyalektiğinden ileri gelmektedir.

Bugün ülkemizde ve dünyanın birçok ülkesinde uygulanan “yüksek güvenlikli”, “F Tipi” vb. olarak adlandırılan yoğunlaştırılmış ve sistematize edilmiş tecrit hapishaneleri de emperyalizmin “yeniden yapılandırma” saldırılarının bir

ürünüdür.

20.yy’da Büyük Ekim Devrimi ile başlayan Proleter Devrimler Çağı’nın, Çin Demokratik Halk Devrimi ve Avrupa’yı saran demokratik sosyalist devrimlerle ve gelişen sınıf mücadeleleriyle yükselmesi emperyalistlerin korkularını da büyütüştür. Bu korku egemenleri kapitalist-emperyalist sistem için tehlike teşkil eden düşüncelerin, onun savunucularının; sadece imha ile ortadan kaldırılamayacağı, onun yerine düşünce ve kişiliklerinin değiştirilip, düzenin verili kişilik ve kimliğini empoze edebilmenin yollarını aramaya başladı. Bunun için 20.yy’ın ikinci yarısından itibaren laboratuvar ortamında deney ve araştırmalar yaparak, sestem, ışıktan yalıtılmış “sessiz oda”lar, “beyin yıkama programları”, “dışarıdan kimlik verilmesi” gibi deneylerle tek ve grup tecridin tutsaklar üzerindeki etkileri, sosyal mahkûm bırakmanın tahribatları vb. test edilip araştırıldı. Ve egemenlerce tecrit ve tredmanla “dışarıdan kişilik” verilebileceği sonucuna varıldı.

1970’lerden itibaren bir tarafta uluslararası komünist hareketin yaşadığı gerileme, demokratik ve sosyalist devrim yapılan birçok ülkede revizyonistlerin iktidara gelmesi gibi siyasi-politik ortamın oluşması; diğer tarafta emperyalizmin yaşadığı büyük ekonomik kriz ve içinden çıkma arayışları, emperyalizme kendi ülkelerinden başlayarak sömürge, yarı sömürge ülkelere kadar uzanan uluslararası sermayenin yeniden yapılandırılması olanağını verdi. Emperyalizmin Keynes’çi sosyal devlet politikalarını rafa kaldırarak yerine “serbest piyasa ekonomisi” de denen, özü özelleştirme ve talana dayanan neo-liberal politikaları devreye sokuldu. Neo-liberal saldırıların bir ayağını da hapishanelerin “yeniden yapılandırılması” oluşturuyordu. Bu kapsamda hapishanelerin “piyasalaştırılması” hapishane endüstrileri yaratılarak kâr sağlamak istendiğinden yeni konseptte uygun olarak politik tutsaklar için “yüksek güvenlikli”, “tecrit” hapishaneleri, adli tutuklular için ise “işçilik” ve “atölye”lerden oluşan hapishaneler uygulamaya sokuldu. İlk olarak ABD ve AB ülkelerinde uygulanmaya başlanan tecrit hapishaneleri devamında sömürge, yarı-sömürge ülkelere ihraç edildi.

Ülkemizde de meşhur 24 Ocak 1980 kararlarıyla temelleri atılan neo-liberal politikaları yaşama geçirebilmek için yine zor aygıtı devreye sokuldu. Yapılan askeri-faşist darbeye işçi sınıfı ve emekçi halkın kazanılmış hakları bir bir budanıp, yasaklar, baskılarla toplum sindirilmiş, devrimci, ilerici muhalefet odakları katliam, işkence ve zindanlarla silindir gibi ezilirken, ülkede bir bütün hapishaneye dönüştürülmüştü. Toplumdaki devrimci dinamikler askeri faşist darbeye tırpanlanıp bastırılrsa da hapishanelerin aynı şekilde sindirilmesi emperyalizmin “yeniden yapılandırma” konseptine uygun olarak yapılandırması mümkün olamamıştı. Zira hem ülke hapishanelerinin mimari ve teknik açıdan fiziki alt yapısı egemenlerin ihtiyaçlarını karşılayabilecek yeterlilikte olmadığından hem de karşılarında saldırıları karşılayabilecek toplumun en bilinçli ve örgütlü kesimi olan devrimci

ve komünist tutsakların var olduğundan mümkün olmamıştı.

Elbette egemenler bu saldırıları yaşama geçirme çabalarından vazgeçemediler. Onlarda farkındaydı; devrimci komünist tutsaklardan başlayarak tüm toplum teslim alınmazsa, devrimci komünistlerle kitlelerin bağları koparılıp, onlardan yalıtılıp, ideolojik olarak çökertilmezse emperyalist efendilerinin istedikleri politikaları yaşama geçirip topluma dayatmaları da o kadar zor olacaktı. Bunun için 24 Ocak Kararları sonrasında henüz daha askeri darbe ilan edilmeden saldırılara başlamışlardır. Başlangıç açısından dört hapisane (Davutpaşa, Metris, Mamak, Amed) uygulamalar için pilot hapisane olarak seçilmiş saldırılara askeri disiplin dayatmasıyla başlanmıştı. 12 Eylül darbesi ile birlikte hapisaneler askeri hapisanelere dönüştürülüp saldırı ve işkencelerin şiddeti de arttırılmıştı. Artık fiziki ve psikolojik işkenceyi, elektriği, copu, kalası, falakayı, foseptik çukurlarında bekletilmeyi, yerlerde süründürmeyi, soğukta ya da kızgın güneşin altında bekletilmeyi vb. insanlık dışı onlarca işkenceyi tutsakların üzerinden eksik etmiyorlar, tutsaklara örgütsüzlüğü, ideolojik olarak imhayı, teslimiyeti ve davaya ihaneti dayatıyorlardı.

1984'e gelindiğinde bugün de gündeme getirilen tek tip insan, tek tip toplum yaratmayı hedefleyen TTE dayatmalarını da eklemişlerdi saldırılarına. Kuşkusuz tutsaklar TTE'yi de giymedi, hiçbir baskı ve zulmün önünde de boyun eğmedi. Yıllarca süren aktif militan bir direniş ve mücadeleyle TTE saldırısı da diğer saldırılarda püskürtüldü. Devrimci irade kazandı.

Elbette egemenlerin saldırıları aldıkları yenilgiyle durmadı. Devrimci dalganın her yükselişinde, egemenlerin her krizinde, topluma dayatılan ve yaşama geçirilmek istenen her siyasi-ekonomik saldırı sürecinde hapisanelere yönelik saldırı ve katliamlar devreye sokuldu. Tecrit hapisaneleri yaşama geçirilmeye çalışıldı.

12 Eylül karanlığının püskürtülmesinden sonra 2000'lere kadar egemenler Eskişehir tabutluklarını tekrar tekrar açarak tecrit ve hücre saldırılarını gündemden çıkarmadılar.

Yine Buca, Ümraniye, Amed katliamları, 96 Ölüm Oruçları, Ulucanlar, Burdur, 19-22 Aralık 2000 F Tipi hapisane saldırıları ve katliamları başta olmak üzere onlarca saldırı peş peşe geldi. Onlarca tutsak katledildi, yüzlercesi yaralandı.

Artık alt yapısı, mimarisi kısmen tamamlanan, emperyalizmin tecride dayalı, stratejik nitelikteki, "hapisanelerin yeniden yapılandırılması" saldırısı ise 19-22 Aralık 2000 katliamı ile yaşama geçirildi. "F tiplerini yaşama geçirmeden IMF politikalarını uygulayamayız" diyen devletin startıyla 24 hapisaneye aynı anda saldırılarak büyük bir katliam ve vahşetle F tipi hapisaneler yaşama geçirilirken; tutsaklar cephesinden de aynı zamanda direnişlerin de en büyüğü ve görkemlisi sergilenmişti.

Faşist devlet, katliam ve işkenceyle devrimci-komünist tutsakları fiziki olarak hücrelere koymuştu. Ancak onları siyasi kimliklerinden, davalarından, örgütlerinden, ideolojilerinden vb. soyunduramamış, teslim alamamıştı. Katliamdan 14 yıl sonra (2014'te) bu gerçeği CTE Müdürlüğü de bir genelgeyle, devrimci komünist tutsakların örgütlerinden ve mücadeleden kopartılmadıkları" biçiminde itiraf etmişti.

TEK TİP ELBİSEYE DE TEK TİPLEŞMEYE DE GEÇİT YOK!

Bugün hapisanelerde yoğunlaştırılan faşist saldırıların, yaşanan hak gaspları ve işkencelerin, 12 Eylül'den sonra tekrar gündeme getirilen TTE saldırısının nedenlerine baktığımızda da tıpkı hapisanelerin ve tecridin genel mantığında olduğu gibi egemenlerin içinde bulunduğu siyasi-ekonomik krizlerinden, açmazlarından ve toplumu yeniden dizayn etme saldırılarından bağımsız olmadığını görürüz, görüyoruz.

Saldırıların anlaşılır kılınması ve saldırılara karşı koyuşun örgütlenebilmesi için o halde bizde egemenlerin bugün içinde buldukları çıkmaz ve açmaza göz atalım:

Uzun bir süredir yaşadığı siyasi, ekonomik, askeri vb. krizlerinin önüne geçmeye çalışan egemenler; Erdoğan'ın "Allah'ın lütfü" dediği 15 Temmuz "darbe girişimi" bahanesiyle ilan ettikleri OHAL'i fırsata çevirip ülkeyi OHAL ve KHK'lerle yönetirken, çıkarttıkları onlarca baskı, sömürü, soygun yasaları ve düzenlemeleriyle ülkeyi de yeniden dizayn etmekte. Ordudan yargıya, eğitime, sağlığa, ekonomiye vb. uzanan devletin tüm kurumlarını dönüştürürken devletin çeteci, cihadist, paramiliter, kontra örgütlenme ihtiyacını da karşılayacak biçimde, emperyalist sermaye ve katliamcı devlet geleneğine göre devleti yeniden dizayn etmekte. Bu dizaynın kolay olmayacağını farkında olan egemenler tüm topluma topyekûn savaş ilan ederken yüzlerindeki "demokrasi" maskesini de kenara atıp, açık faşizmi devreye sokarak tüm toplumun üzerine korku iklimi serpip baskı, terör, işkence, gözaltı ve tutuklama furiasıyla ülke-

yi “toplama kampı” na dönüştürmüş durumdadır. Sorgusuz, yargısız yüz binlerce işçi-emekçi ihraçlarla işinden, ekmeğinden edilip, geleceksizliğe mahkûm edilirken işçilerin, emekçilerin, kadınların ve bir bütün ezilenlerin on yıllarca mücadeleyle elde ettiği kazanılmış hakları tek tek budandı, budanıyor. Sokaklar kuşatılırken basın, muhalif her tür ses bastırılıyor, kısılmaya çalışıyor. Toplum ırkçı, şoven söylem ve politikalarla kutuplaştırılırken, aynı zamanda da faşizmin saldırılarına da meşruluk kazandırılmaya çalışılıyor.

Tüm bu saldırıların içerisinde hapishaneler de önemli ve merkezi bir yerde duruyor. Topluma yönelik saldırıların önemli bir ayağını oluşturuyor. Bizler her daim hapishanelerin toplumun aynası olduğunu söyleyebiliriz. Zira toplumdaki gelişmelerin, toplumun yaşadığı saldırılarında aynı şekilde yansımaları buluruz hapishanelerde. Tam da bundan dolayı egemenler topluma dönük saldırılarını önce hapishanelerden başlayarak yaşama geçirmek isterler. Hapishanelerdeki görüntüsünün teslim olduğunu görürse, toplumun da teslim olacağını, sindirilip susturulacağını düşünürler.

15 Temmuz sonrası egemenler “darbeye karşı mücadele”, “darbeciler”, “hainler”, “teröristler” vb. söylemleriyle işkenceyi vahşeti önce sokağa taşıdılar, “seyirlik” hale getirerek kitlelerin kanıksamasını, tepkisizleşmesini yani onların gözünde işkencenin olağanlaşmasını sağladılar. Ardından hapishaneler de devrimci komünist tutsakların can, kan pahasına onca bedeller ödeyerek kazandığı birçok hak, yaratılan mevziler gasp edildi. Tıpkı dışarıdaki gibi içeride de OHAL ve KHK’lerle “yasa”, “hukuk” rafa kaldırıldı. Keyfi uygulamalar, hak gaspları, işkenceler, saldırılar, sürgünler vb. yoğunlaştırıldı. Yeni yeni saldırılarla açık faşizm devreye sokuldu. Bu kapsamda gündeme getirilen saldırılardan birisi de TTE saldırısıdır.

TTE saldırısı her ne kadar “FETÖ” davası sanıkları üzerinden gündeme getirilmiş olsa da esas hedefin hem devrimci-komünist-yurtsever tutsaklara diz çöktürülerek onları siyasi-ideolojik olarak teslim almaya yönelik olduğunu hem de tutsaklar üzerinden tüm topluma yönelik topyekûn saldırıların bir parçası olarak gündeme getirildiğini biliyoruz. TTE saldırısıyla hedeflenen toplumun sindirilmesidir. Toplumun sindirilmesine, bastırılmasına ihtiyaçları var. Zira egemenler iç ve dış politikada yaşadıkları siyasi ekonomik krizlerini aşamamaktalar. Krizlerini aşamadıkları için halk kitlelerini daha fazla baskı, katliam ve saldırılarla dizginleyerek krizlerini gizlemeye, ömürlerini uzatmaya çalışıyorlar. Bundan dolayı TTE, sadece tutsaklara ve topluma giydirmek istenen 3-4 metrelik basit bir kumaş parçası değildir. **TTE saldırısı; tek dil, tek din, tek devlet, tek bayrak vb. tekçi söylemlerle kurgulanan ve topluma giydirilmek istenen bir kefendir. Amaç ise sorgulamayan, hak aramayan, sessizliğe ve suskunluğa gömülmüş, yalnızlığında boğulmuş tek tip bir toplum yaratmaktadır.** Bunu yaşama geçirebilmek için önce hapishanelerden başlanmasının mantığı ise Bülent Ecevit’in bugün de geçerliliğini koruyan

“içeriye hâkim olmadan dışarıya hâkim olamayız” sözlerinde ifadesini bulmaktadır. Bu ifadeler bile, başta tecrit-tredman olmak üzere, hapishanelere yönelik hiçbir saldırının amacının sadece hapishanelerle sınırlı kalmadığını aslında tüm toplumu hedeflediğini göstermeye yetmektedir.

Bugün gündeme getirilen TTE saldırısı da bütünlüklü olarak yaşama geçirilen tecrit-tredman saldırıları da yeni değil. Katliam ve soykırım üzerine kurulu TC’nin kanlı tarihi gibi hapishanelerinin tarihi de kanlıdır. İstiklal Mahkemeleri’nden idam sehpaalarına, 80 askeri-faşist darbesinden Mamak’a, Metris’e, Davutpaşa’ya, Amed’e uzanan 12 Eylül vahşet ve zulümhanelerine, Eskişehir tabutluklarından Buca, Ümraniye hapishane katliamlarına, 96 Ölüm Oruçları’na, Ulucanlar’dan Burdur’a, 19-22 Aralık F tipi hapishane katliamlarından günümüze kadar uzanmakta TC’nin hapishanelerdeki insanlık dışı işkence ve saldırıları, uyguladıkları katliam ve vahşetleri...

Ancak zulmün olduğu yerde başkaldırı ve isyan da kaçınılmazdır. Zira bu ülkedeki hapishaneler tarihi bir o kadar da direnişler ve başeğmezliklerin de tarihidir. Bu anlamda eşine az rastlanan köklü bir direniş geleneğine, zengin deneyim ve tecrübeler de sahiptir hapishaneler tarihi.

Dünden bugüne sınıf mücadelesinin kesin bir biçimde sürdüğü hapishanelerde kuşkusuz ki devrimci, komünist, yurtsever tutsaklar zaferlerde kazandılar, yer yer yenilgiler de aldılar. Ama ideolojik olarak teslim olmadılar. Zulmün önünde boyun eğip diz çökmediler. Her saldırıya direnişler, karşı koyuşla yanıt verdiler. Bugün de direniş meşalesi hala yanyan hapishanelerde. Bir kez daha zulüm sahipleri hangi saldırıyla gelirlerse gelsinler kazanan devrimci ve komünist irade olacaktır.

Biz biliyoruz ki direniş soyut değil somuttur. İdeolojik, politik zeminden beslenir. Direnişimizin, inandığımız davanın ve haklılığımızın kaynağı da sahip olduğumuz proleter ideolojiden geliyor. Aynı şekilde gücümüzde buradan besleniyor. Onun için egemenler örgütlülüklerimizi dağıtıp siyasi kimliğimizi yok etmek düzene uygun kişilikler yaratmak istiyorlar. Ama bunu dün başaramadıkları gibi bugün de başaramayacaklar. Bir kez daha biz kazanacağız!

Hapishanelere yönelik uygulanan tecrit-tredman vb. saldırıları sadece tutsaklarla sınırlı kalmayıp tüm toplumu sindirmeyi, teslim almayı amaçlıyorsa; karşı koyuş da buna paralel içeri, dışarı ayağı birlikte örülerek olmak zorundadır. Ülkemizdeki geçmiş deneyimler de dünyadaki tecrite karşı mücadele deneyimleri de bize ancak içeride ve dışarıdaki mücadelenin birleştirildiğinde bu saldırıların püskürtülebildiğini, sınıf mücadelesinin kaldırıcı haline dönüştürebildiğini gösteriyor. Bugün bizim önümüzde duran faşizmin dizginsiz bir hal olan tüm saldırılarına karşı ortak mücadele hattını yükseltmektir. İçerde dışarıda parça parça yoğunlaştırılan tecridi, yaratılan hücreleri parçalamalıyız.

ŞEHİTLER VE YÜZLEŞME GERÇEKLIĞİMİZ

Ocak ayının bizim için çok özel, bu son haftasında, şehitlerimizin sıcak anıları ve taptaze acılarını tüm benliğimizde duyumsadığımız günler yaşıyoruz. Şairin dediği gibi: **“Nasıl ayırabiliriz kendimizi onlardan, nasıl/Nasıl görmeyiz onların gözleriyle dünyayı bazen...”** Şüphesiz ki bu bizim için mümkün değildir. Tüm sınırları aşarak birleştiğimiz, dünyanın dört bir yanında aynı amaç ve ideallerle, her türlü zorlukların üstesinden gelerek, kimi zaman ömrünün baharında ve buna hiç aldırmış etmeden, varlıkları varlığımız olan, kimilerinin yüce yürüyüşe katılımında ya da ilerlemesinde önemli emeğimiz olan şehitlerimizden kopmamız, bizim için düpedüz yaşarken ölmek demektir.

Bu sözümüz ilk başta duygusal bir yaklaşım olarak ama içerisinde elbette duyguyu barındıran, son derece gerçeğe uygun, doğruluğu inkâra gelmez ve bizim akli öncelleyen tavrımızın ürünü bir düşüncedir bu. Çünkü onlardan kopmak demek, zaten bizden çalınmış ve çoktan doğaya karışmış fiziksel varlıklarından kopmak olarak anlaşılamayacaksa eğer, o zaman pek açıktır ki, temsil ettikleri değerlerden ve pratikten kopmaktır. Onlarla, fiziksel ya da başka herhangi bir ilişkinin dar kalıplarına indirgenemez ilişkimizin temeli, aynı idealler ve değerler doğrultusunda yaşamak ve mücadele etmek olduğu için ayrılmaz birliğimiz vardır.

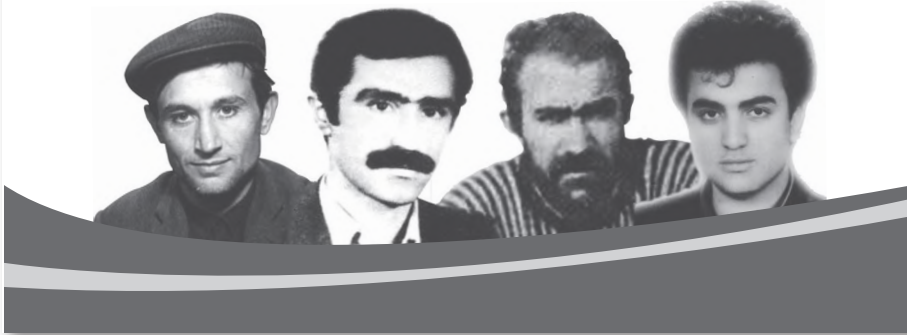
Bunun için de biz, **“Onları Anmak Savaşmaktır”** şiarını farklı kavrarız. **“Savaşmaktır”**ın zihinlerdeki yankısı düşmanla askeri bir karşı karşıya gelişle, **“Anmak”** da unutmamak, hatırlamak gerekliliğiyle sınırlı anlaşılabilir. Ve eğer bu sonucusu yapılıyor, ilki için de şöyle böyle bir pratik faaliyet içerisinde olunuyorsa, o zaman hiç de haklı olmayan bir gönül rahatlığına kavuşulabiliyor.

Ne yazık ki bu geri yaklaşım, çeşitli biçim ve nüanslarla karşımıza sıklıkla çıkıyor. İşte biz bunun hiçbir türüne düşmeden, anma ve hatırlamanın ötesine geçerek, değerlendirme ve sorgulama süreci işleterek; gerçekliğimizle, zayıf ve sorunlu yanlarımızla yüzleşerek, şehitlerimize karşı en temel sorumluluklarımızdan birini yerine getirmeye çalışarak ve bunu doğru temelde yapmaya çalışarak bir eğitim süreci işletiyoruz.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, egemen sistemin niteliğinden dolayı, devrimci mücadeleyle tanışmaya başladığımızda, ölüm dayatmasıyla karşı karşıya geliyoruz. Ona

katılmaya karar verdiğimizde devrimle ilişkimizin ve kavrayışımızın niteliğine uygun olarak, bu dayatmaya karşı esasen olumlu, ama olumsuz yanları da içerisinde barındıran bir yanıt veriyor, tutum belirliyoruz. Açıktır ki, çoğu zaman bu süreç kendiliğinden işliyor ve sonuçları da büyük ölçüde kendiliğinden oluyor. Doğru bir düşünme tarzından yoksunluk, ancak onun temelinde güçlü bir şekilde var olabilecek sağlam bir bilinç oluşumunu ve sürekliliğinin sağlanmasını engelliyor.

BU ÇELİK ALDIĞI SUYU UNUTMAYACAK!

Bu gayet doğaldır tabii. “Niye böyle oluyor?” diyerek de mahkûm edilemez. Ancak bir kez devrimci mücadeleye katılım sağlandıysa ve onun proleter biçimi ve MLM ideolojisiyle tanışıldıysa, artık bu başlangıç için gayet

doğal olan durumun değişmesi, değiştirilmesi gerekir. Meselelere MLM temelde bilimsel bakmalı, egemen sınıfların düşünce tarzı ve yaşam kültürünün şekillendirmesiyle, tanımsız hale getirebildiğimiz basmakalıp “doğrularda” oylanma, boşuna aranma ya da kendini kandırmadan kurtularak, sağlam bir bilinç oluşturmaları ve yaşamımızda, her türlü güçlüğün üstesinden gelmemizi sağlayacak bu bilinci hiç elden bırakmamalıyız.

ŞEHİTLİĞİN YA DA ŞEHİTLERİMİZİN BİLİNCİ

Şehitlerimizin ölümü kucaklayışları düşünülünce, karşılaştıkları akıl almaz zulümlerin de etkisiyle, onların nasıl olup da bu gücü, belki de insanüstü bir şekilde gösterdiklerinin kavranamadığı ya da “acaba ben yapabilir miyim?” diye tereddütlü sorgulamalara gidildiği olabiliyor. Kökeni anlaşılmadığından onların ölüm karşısındaki güçleri de gizemli, erişilmesi imkânsız değilse bile oldukça zor olarak kalıyor.

O zaman şu soru gündeme geliyor; “Şehitlerimiz ölümü nasıl oluyor da böyle yiğitçe karşılayabiliyor?” Cevabı, diyalaktığı başka açıdan doğrulayan, ölümün karşısındaki güçlerini devrimci yaşamlarından aldıklarıdır. Yaşamla ölümün nesneliliğinin bilincini, zorunluluğun bilinciyle pekiştirerek yakaladıkları ve gerçekleştirdikleri yaşam, onlara her türlü zorluğun üstünden gelme gücünü vermektedir.

Şehitlerimizin yaşamlarına baktığımızda birçok zaafı, yenilgileri olsa da başarı ile ölümü yenebilmelerini sağlayan üç temel özelliğın olduğunu görüyoruz. Bu özellikler değişen oranlarda, ya da az veya çok hepsinde bulunmaktadır. Birincisi emekçilik, ikincisi kolektivizm ve kitlelerle kur-

dukları güçlü bağ ile yakaladıkları toplumsallık, üçüncüsü tüm bunları ve bunlarla birlikte çok önemli başka özellikleri de kazandıran, doğru temelde inşa etmeye çalıştıkları bilinçleridir.

Bilinçleri belirleyicidir, evet, çünkü kendiliğinden haldeki tüm diğer olumluluklarını, edinebildikleri bilinç oranında iradi kılabilmekte, yönlendirebilmekte ve daha üst biçimde gerçekleştirebilmektedirler. Örneğin, emek onlar için, artık çok daha önemlidir. Ne diyordu Marx, “emek yaşamak için zorunlu bir araç olmaktan çıkıp, yaşamsal bir amaç olduğu zaman” komünizm gerçekleşecek. Toplumsal gelişim açısından durum bu iken, komünist birey ya da olma amacındaki birey için durum farklı olamaz.

Onun için de emek, yaşamsal bir amaçtır ve yaşamak için bir araç olma halinden çıkmış, bu yola girmiştir. Girdiği ölçüde de o **“on bin yıl çok uzun / sarıl güne sarıl saate”** şiarına uygun hareket ederek herhangi bir sınır, koşulluluk tanımadan, “tüm hünerini”, tüm gücünü kavgaya vermeye başlamıştır. Yorulur, ama yorulmak bilmez. Yani gerektiğinde, düşüp bayılacak ve iradesi dışında, iradesine rağmen fiziksel iflasın onu durdurmasına kadar yürümesi, uykusuz kalması, kazma kürek sallayıp yük taşıması ya da benzeri zorlanmaların kentteki hallerini hiç sızlanmadan yaşamasını bilir. Tembel, miskin ya da bir işe eringen tavır, onun tavrı değildir.

Partinin vaat ettiği, daha doğrusu sunduğu esas şey, kurtuluşun yolunun bilincidir. MLM ideolojisini öğrenmenin, yaşamın, önünde güçsüz-aciz kalınan tüm güçlerine, olumsuzluklarına karşı, ona, önce bireysel anlamda, sonra da herkesle birlikte olması anlamında, kurtuluş yolunun bilincini verdiğini söylemektedir Parti. “MLM’yi kavrayacaksın” demektedir. **“Beni de dünyayı da ancak onun sunduğu yöntemle doğru biçimde kavrayabilirsin. Ve ancak bunu yapabildiğin oranda özne olabilir, kendi kaderini eline alabilir, kendi gerçekleşmeni sağlayabilirsin. Benim sana sunduğum paha biçilmez imkân esasta budur”** diye açıklamaktadır durumu.

Onun en yüksel temsilcilerinin, onun en iyi gerçekleşme hallerinin, bu bilincin yaratıcıları ve sürdürücüleri, komünist önderler olmasının anlamı da burada yatmaktadır. Başta Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao yoldaşlar olmak üzere, komünist önderlerimizin yaşamlarına baktığımızda, en yalın ifadenin devrimci teori ve pratik, bunların yüksek derecede birliği olduğunu görmekteyiz.

Onlar bu ikisi ve dolayısıyla kitleler için tüm varlıklarını ortaya koymuşlardır. Kendi yaşamlarındaki sefalete, acılara aldırılmadan devrimci teorinin ve pratiğin geliştirilmesi çabasında olmuşlardır. Dolayısıyla parti, gösterdiği örnek kişi, yaşam ve pratiklerle, kimseye kolay bir yaşam ya da daha başka cezbedici bir imkân sözü vermiş değildir.

Peki o zaman, bizim devrimci yaşamımız çileci bir yaşam

mıdır? Elbette ki hayır! Ama bizim mutluluğumuz, mutluluk anlayışımız farklıdır. Burjuva düşünce tarzı, mutlulukla ilgili tek yanlı bir çarpıtma içerisindedir. Mutluluğu sahte cennetindeki gibi bitimsiz zevk ve kolaylık olarak tanımlamaktadır. Oysa hiçbir şey gibi, mutluluk da çelişkisiz, karşısız var olamaz. Yaşamda sevinç ve haz gibi, bunların karşıtı acı ve üzüntü de vardır. Ve mutluluk ancak bunların toplamıyla, karşıtıları içererek mümkündür.

Bu noktada ciddi kavrayışsızlıklar yaşanabiliyor. “İdeolojik güç” veya “inanç” meselelerinin maddi yaşamla bağı konulamadığı zaman, bunlar gizemli ve doğrusu Marksist kimliğimize yakışmayacak kadar tanımsız kalabiliyor. Sorunlar karşısında dillerde hep bu ikisi oluyor. Sadece dışımızdakilere karşı değil, aynı zamanda kendimizi sorgulayışı da çeşitli biçimlerde dile getirebiliyoruz. Ama açıkçası, çoğu zaman görülüyor ki, ideolojik güç nedir, nasıl kazanılır, edinilir? Öyle tatmin edici bir cevabı da verilemiyor çoğu yoldaş tarafından.

Aynı şey, inanç meselesi için de geçerli. Bu halleriyle, bağrımızda yuvalanan katıksız idealist unsurlara dönüşüyorlar. Bunun için şunları bilince çıkarmak çok önemli; ideoloji eğer dünyaya bakış ve yaklaşım tarzı ise, ideolojik güç de ancak bu temelde edinilen bir şeydir. İnanç da yine, bir doğüstü güce duyulan cinsinden değilse, ancak bu ilkinin

içinde ve onun ürettiği bir şey olabilir. Dolayısıyla konu gelip, diyalektik materyalizmin çözüme kavuşturduğu noktaya dayanır. Sosyal varlık, sosyal düşünceyi belirler ve gene sosyal düşüncenin, sosyal yaşamı belirlemesi de mümkündür.

Nasıl yaşıyoruz ve nasıl düşünüyoruz? Bu ikisinin devrimci diyalektiğini kurabiliyor muyuz?

Şunu biliyoruz ki, farklı sınıfsal köken, toplumsal yaşam ve alışkanlıklardan gelen insanlarız. Egemen sistemin bize yönelik etkilerinden yalıtık olmadığımız gibi, yaşam koşullarımız bir bütün olarak çeşitli sorun ve zaafların kaynağı olabilmekte.

Bu noktada özel bir vurguyla değinelim ki, nihai planda ortadan kaldırmayı düşündüğümüz ama bugün, o nihai aşamaya ulaşma yolunda işlevinden dolayı zorunluluğuna inandığımız tüm unsurlar, sınıflı toplumlara ait yapıların doğal sonucu olarak, proletaryayı üretebildiği gibi karşıtını, burjuvaziyi de üretebiliyor, onun yeni bir biçimde var olmasını sağlayabiliyor. Onun için nasıl yaşadığımız ve nasıl düşündüğümüz, bu ikisinin proleter devrimci niteliklere uygunluğunun sorgulanmasının zorunluluğu daha hayati bir konu oluyor.

SORGULAMANIN BİLİNCİ

Sorgulama ve yüzleşme, bizim tüm yaşamımız boyunca elden bırakamayacağımız unsurlardır. Proleter devrimci yaşamımızın sigortalarıdır. Pratiğimizi ne kadar sorgulayabiliyorsak, hata ve olumsuzluklarımızla ne kadar yüzleşebiliyorsak, o kadar ilerliyor ya da ilerlememizi devam ettiriyor, o kadar sağlam duruyor ya da sağlam duruşumuzu devam ettiriyoruz.

Buna karşılık, tersi yöndeki tüm davranışlar bizim devrimci kimliğimizin kemirgenleri oluyor. Sübjektivizm, kapalılık, kibirlilik, eleştiri-özeleştirmeden uzaklaşma gibi olumsuzluklar biçiminde karşımıza çıkabilen sorgulama ve yüzleşmeden kopuş, bulunduğumuz alanın kendine özgü şartlarından dolayı bizim için daha bir önem kazanıyor. Bu yüzden konuya ilkin buradan başlamak, özgünlüğün anlaşılmasından hareket etmek gerekir.

Yoldaşlar, genel olarak hapishaneler, özelde de F tipi hapishaneler fiziksel ve kimliksel imha, bitirme mekânlarıdır. Devrimci toplumsal pratikten kopardığı tutsakları, birbirinden de mümkün merteye yalıtılarak, sadece mimari olarak değil, uygulamalarıyla da tasarlanmış bir yaşam içerisinde tutarak, fiziksel ve kimliksel imha amaçlarını pratikleştirmektedir düşman. Belli boyutlarıyla hepimizin bildiği bu durumun, en dikkat edilmesi gereken yanı, bireyciliğe ve erozyona uğratmaya oynayan yapısıdır. Yalıtılmış birey, içerisinde bulunduğu durumu bilerek aksi yönde bilinçli bir çaba göstermiyorsa, kendi başmalığına yenik düşmeye adaydır.

Kendi başına bırakılmak, başka hiçbir şey yapılmaya bile, her şeyin başına “ben”i koymaya uygun bir zemin olmakta,

bireyin ancak içerisinde objektif kavrayışına ulaşabileceği, doğru bir temelde şekillendirebileceği “ben”inin, güçlü bir subjektivizm zemininde serbest kalmasına yol açmaktadır. Tutsak, başka uğraşlardan ve başkalarıyla ilişkisinden alıkonulduğu için, elinde bir tek kendisi kalmaktadır. Kendisine ne kadar kapanırsa, kendisiyle ne kadar vakit geçirirse, bireyciliğin zemini de o ölçüde kuvvetlenir. İç çelişkilerin, kolektivizm ve kitlelerle sağlam bir ilişki kurma temelinde yenilgiye uğratılan tüm olumsuz yanları, iktidar olma olanağına kavuşur.

Bu karşı devrimin, birlikte var olan, koşullara göre bazen biri ortaya çıksa da iç içe yapılarıyla kalıplaştırılarak birbirlerinden kopartılamayacak olan iki temel biçimi vardır. Ya “uzun süreli bir savaşla”, ya da “toplu ayaklanmayla” sonuç alır. Sonucusu, yalıtılan bireye açıktan teslimiyetin dayatılması şeklinde vücut bulur ve aslında ilkinde göre daha az tehlikelidir. Tutsak ya bu teslimiyeti reddeder ya da kabul edilir ki her iki durumda da hem kendisi için, hem de bizim için durum açık olduğundan, fazlaca bir tehlike barındırmaz.

Ama ilki, yani yavaş yavaş, parça parça yürüyen süreç, bir erozyonun, ancak sonuçları az çok kesin biçimde ortaya çıkmasından sonra farkına varılabilen yıkımı gibi, sinsiz-gizli yürüyen bir süreçtir. Bunun için de daha tehlikelidir. Zindanda genel görünümü itibariyle devrimci duran, düşmana

karşı alınan tavırlarda, özellikle de süreç üst boyutta sınıyıcı da değilse, olumlu gözükken birçok tutsağın “beklenmeyen” çöküşüne ya da dışarı çıktığında elini her türlü işten çekerek, “elveda proletarya” deyişine az rastlanmaması da bu yüzdendir. İçerisinde bulunduğu koşulların, sadece kaba teslimiyet dayatması yönüne önem veren, erozyona uğratan yapısını çözemeyen ve buna karşı silahlanamayan tutsak, içten içe yaşadığı ciddi çelişkilerle birlikte, bazen düpedüz bilinçli olarak, bazen kendiliğinden bir şekilde devrimcilik oynamaktadır.

Tutturduğu ortalama yaşamıyla, ona kalırsa diğer tutsaklardan hiçbir farkı yoktur. Diğerleri ne yapıyorsa kendisi de yapmaktadır ya, o zaman niçin tasalanmaya, kaygılanmaya ve de sorgulamalara gerek olsunur. Ahmakça bir kayıtsızlık içindedir. “Bana bir şey olmaz”cılığın bir başka türünü yaşamaktadır. Devrimci tutsaklığın tüm unsurları, tam karşıtına hizmet etmeye başlamıştır. Okumak, yazmak, pratik işler yapmak, düşmana karşı belirlenmiş tavırları almak, içten içe çürüyen bu gövdeyi gizlemeye yarar hale gelmiştir.

Ve işte bizim bu duruma karşı tek silahımız, sorgulama ve yüzleşmedir. Bunun için, hem bireysel, hem de örgütlü olarak, çeşitli vesilelerle kendimizi şu noktada devamlı sorgulamalı, olması gereken ve şehitlerimizin pratiğiyle aramızdaki mesafeyi ortaya koyup, hesaplaşmalıyız. Temel sorgulama, kendisinden birçok farklı konunun türediği, “insanlığımızın ve proleter devrimci kimliğimizin gerçekleşme alanı emekte, parti ve kitlelerle, son olarak MLM ile ilişkide neredeyiz” noktasında yapılmalıdır.

KARARLILIĞIN BİLİNCİ

Şehitler haftası dolayısıyla yaptığımız sorgulamada bilince çıkarmamız gereken şey, kararlılığa vurgu yapılmalıdır. Bir şeyi başarma azmi, onu kazanma gücü olarak kararlılık, çok önemlidir. Bizlerin, partinin ve devrimimizin çok önemli sorun ve yetmezlikleri olduğu ortadadır. Ancak bu gerçekliğimizi unutmadan kararlılıkla mücadele ettiğimiz takdirde, birçok şeyi başaracağımız da başka bir gerçekliktir.

Partiyi, devrimi ve kitleleri savunmada kararlı olmalıyız. Şehitlerimizden kendimizi koparmayacaksa, savunduklarını yaşama geçirmede kararlı olmalıyız. Olumsuzluklara karşı bütün olumlulukları savunmada; alçak gönüllükte, samimiyette, açıklıkta, çalışkanlıkta, kolektivismde, öğrenmede durmaksızın çabalamada, parti ile bütünleşmede kararlı olmalıyız.

Bunlarda kararlı olmak zordur, sadece sevinç haz vermez, canımızı acıtır, kabullenmekte zorlandığımız yönlerimizle yüzleşmemizi, dahası mücadele etmemizi ve bunu elden bırakmamamızı gerektirir. Yani tıpkı şehitlerimizin yaptıklarını yapmamızı gerektirir. Zorludur, acıdır ama insanlaşma, güzelleşme yolumuzdur ve şehitlere bağlılığımız da bununla anlamlıdır.

Sıcaklıklarının hep bizimle olmasını, sıcaklıklarını hep his-

setmeyi istiyorsak, bağlılığımızın ve mücadelemizin gereklerini yerine getirmede, her şeye karşın kararlı olalım. Her yoldaşımızın, bu yazımızı okuduktan sonra, bir kez de yazımızdaki perspektife paralel şehitliği ve şehitlere layık olmayı, bu noktadaki durumlarını gözden geçirmesinin önemi açıktır. Sadece biz değil, bu faaliyeti ele alışımız değil, mücadelemizin gerekleri değil, varlığımız olduğunu belirttiğimiz şehitlerimiz de bunu istemektedir.

Ülkemizdeki faşizm gerçekliği, bırakalım komünistleri, devrimcileri ve yurtseverleri, tutarlı demokrat olanları, farklı kimlikteki insanları da ölüm gerçeğiyle burun buruna getiriyor, ya da daha doğru bir deyişle, bu niteliklerin bir sonucu olarak ölümcül bir bedel gerekebiliyor. Dolayısıyla bu ülkede devrimcilik yapmak isteyen hemen herkesin, en başta ölüm-yaşam çelişmesine, bu çelişkinin ülkemizde aldığı özgün niteliğe ve buna paralel çelişkinin iki yanına ilişkin de bir tavır alması, bir anlayış oluşturmaması, bir duruş belirlenmesi gerekiyor.

Çoğu şeyde olduğu gibi, sanılır ki bir kez bir tavır alınmışsa, iş bitmiştir. Hâlbuki yaşam, bir soruyu bir kez sormaz insana. Her yeni pratikte, yeni örnekte ve olayda sorular tekrarlanır, biz de o günkü gerçekliğimizle yeniden bir cevap veririz. Bunun için de aynı soruya (sınamaya) bir pratikte olumlu yanıt verirken, bir başka seferinde, tam tersi, olumsuz bir yanıt verebiliyoruz. Duruşumuzda buna göre, bazen direnişçi-mücadelecilik, bazen de teslimiyetçi, edilgen olabiliyor.

Bu gerçekliği kavradığımızda, o zaman önümüze şu görev çıkıyor; kendimizi sürekli sorgulamaların yanında, bazen bazı vesilelerle özel olarak da değişik noktalardan değerlendirmeliyiz. Yani “bir kez devrimci mücadeleye giriştik ve bunun sonucu olarak da ölümüne mücadele, ölüm dayatması noktasında geri adım atmayan bir duruş benimsedik” demekle her şey bitmiyor. Bu noktalarda zaman zaman, yaşama ve ölüme bakış bütünlüğü içerisinde değerlendirme yapılması gerekmektedir. Zorunlu soruları yeniden sormak, cevapları yeniden vermek ya da tazelemekle hiçbir şey kaybedilmez, tersine kazanılır.

"EMEKÇİ MAHALLELERDEN DAĞLARIN DORUKLARINA TAŞINAN İSYANDIR MUNZUR!" (SERKAN LAMBA)

İnsanlık tarihi hep baskı ve zulüm karşısında isyana dönüşmüş olanları, özgürlüğü için ölüme koşanları yazmıştır. Serkan yoldaşın da Gülsuyu Mahallesi'nden dağların doruklarına uzanan devrimci yaşamı özgürlüğü için ölüme meydan okuyanların hikayesiyle aynıdır. İlk isyandan bugüne özgürlük savaşçıları ölümü utandıracak bir tutku ve cesaretle, inançla, kararlılıkla onun üstüne üstüne yürümekten vazgeçmemiştir. **Serkan yoldaş bu özgürlük yürüyüşünün kararlı bir militanı, komutanı olarak ölümsüzler ordusuna katılmıştır.**

Partimizle tanıştığı ilk günden ölümsüzlüğe yürüdüğü ana kadar sürdürdüğü devrimci yaşamı hiçbir muğlaklığa yer bırakmayacak, geri dönüşü olmayacak bir kararlılık üzerine inşa olmuştur. Devrimci mücadeleye olan özlemi partimizle ilişki kurduğu andan itibaren özgür geleceği kazanma bilinciyle şekillenmiş, Gülsuyu'nda parti faaliyetinin omuzlayıcısı olmuştur. Bir işçi olarak sömürü çarkının dişlileri arasında emeği gasp edilen Serkan yoldaş, sömürü düzenine, feodal baskı ve aşağılanmaya partimizin saflarında mücadeleye atılarak karşı çıkmıştır. O gerilla mücadelesine katıldığı güne kadar bir işçi olarak çalıştığı işyerinde sessizliği bozmaya, işçileri bilinçlendirmeye çalışmış, işten çıktıktan sonra ise soluklanmadan onu bekleyen görevlere koşmuştur. Emekçi ve mütevazı kişiliğiyle küçük büyük demeden mücadelenin her görevinde kendisini var etmeye başlamış, Gülsuyu'nun emekçi ve yoksul halkına güven veren duruşuyla kendisini kısa sürede kabul ettirmiştir.

Serkan yoldaş partiyle bağ kurduğu andan gerillaya katıldığı sürece kadar semt faaliyetimizin kapsadığı her çalışmanın içerisinde ilerleme ve gelişme kaydederek yer almıştır. Kitlere ulaştırılan her gazete de, dağıtılan her bildiri de, açılan her stantta, örgütlenen her etkinlikte, atılan her molotofta, asılan pankarta yoldaşın bitmek bilmez öğrenme isteği ve gerçekleştirme iradesi bulunmaktadır. O yürüttüğü her devrimci çalışmayı öğrenmenin ve bilinçlenmenin, gelişmenin yolu olarak kavramıştır. Öğrenmeye ve gelişmeye açıklığı-

la, okumaya ve tartışmaya olan ilgisiyle, sorgulayıcı özellikleriyle yönünü hep ileriye çevirmiş, netleşmiştir.

Serkan yoldaş gelişmenin ve ilerlemenin sınırlarını savaşa katılma iradesiyle, profesyonel devrimciliğe yönelme kararlılığıyla kaldırmıştır. Emekçi mahallerdeki çalışmalarımızın, parti faaliyetimizin omuzlayıcısı bir çok yoldaş gibi Serkan yoldaş da partimizin çağrısına gerillaya katılım sağlayarak yanıt olmuş, mücadelesini emekçi mahallelerden dağların doruklarına taşımıştır. Düşmana geçit vermeyen Munzurların adını kodlanarak kendisinden öncekilerin yürüdüğü patikaları adımlamış, çarpıştığı mevzilerde savaşmış, halk ordusunun yılmaz bir savaşçısı olmuştur.

O gerillaya katılım talebini daha üst düzeyde mücadeleye ve partiye katılım olarak kavramış ve iletmiştir. Katılacağı güne heyecanla ve özenle hazırlanmıştır. Faaliyetin ihtiyaçları için seferber olmada ve olanak yaratmada fedakar ve yaratıcı olan yoldaş gerilla alanına gitmesine sayılı günler kala partiye mali olanak yaratmak ve gerillaya eli boş gitmemek için uğraşmıştır.

Önemli bir miktar "kamulaştırmadan" elde ettiği parayı partimizin olanağı haline getirmiştir. Gerillanın vazgeçilmez aktivitelerinden olan satranç takımını ve kimi kolektif ihtiyaçları temin ederek giderken yanında götürmüştür.

Serkan yoldaşın Gülsuyu'nda kitle faaliyeti için kurulan bir stantta özlemini çektiği devrimci mücadeleyle buluşması, partiyle başlayan ilişkisi Aliboğazı'nda ölümsüzler ordusuna katılarak sonlanmış. 45 yıllık tarihimizin en başından Ali Haydar Yıldız'ın, İbrahim Kaypakkaya'nın izini süren halk savaşçıları devraldıkları kıvılcık bayrağı onurla dalgalandırmıştır. Onikiler Vartinik'ten Aliboğazı'na yeniden yeniden açan kıvılcık karanfiller gibi Dersim'in topraklarına serpilmiştir.

Bizlere onlardan geriye mücadelelerini ve andlarını yaşatmak, yarım kalan devrimci görevlerini tamamlamak kalmıştır. Serkan Lamba ve Samet Tosun yoldaşların emekçi mahallerden dağların doruklarına taşıdıkları isyan şimdi yeni filizlere gebe. Umudu çalınanlar, emeği ve geleceği yağmalananlar, sömürü ve baskı altında inim inim inleyenler bu isyan çağrısına kulak kabartmaktadır. Zulmün ve baskının dayanılmaz sınırında öfkelerini ve kinini mayalayanlar halk savaşının sınırlarına ulaşmak için bizleri beklemektedir. Gülsuyu'nun, Sarıgazi'nin emekçilerine Munzur'un, Bakış'ın çağrısını ulaştırmakla, tüm ezilenlere onların direnişini ve düşlerini taşımakla yükümlüüz şimdi...

Bir yoldaşı

BU TOPRAKLARA TOHUM OLMUŞ YURTSUZ BİR PARTİZAN ARMENAK BAKIRCIYAN (ORHAN BAKIR)

Bu bir devrimcinin mezar öyküsüdür. Mezar diyorum çünkü mücadelesi kadar mezarı da uzun yıllardır devleti rahatsız etmiş, defalarca mezarından çıkarılmış bir devrimcinin mezar hikayesidir bu. Devlet güçlerinin halkın gözü önünde bir devrimcinin cenazesini itibarsızlaştırmak istemesine karşın köylüler inadına sahiplenmiş, bu uğurda işkenceler görmüştür. Kemiklerini mezardan çıkartıp Peri suyuna atan, askerler şunu bilmiyordu ki o bu topraklara bir kere tohum olmuş. Ve bu asi toprakların inatçı bağrında her daim yeşerecektir kavgamızın Armenak'ı, Kırmancın Ali Ağası...

13 Mayıs 1980 yılında Elazığ Karakoçan (Dep) ilçesinde devlet güçleriyle girdiği çatışmada yaşamını yitirir Orhan Bakır. O yılların aynı satılık basını "Ermeni teröristin cesedine kimse sahip çıkmadı" manşetleri atar. Ancak devlet el koymuştur. Yoldaşları onu devletin elinden kaçırmak için Paş köyünde bulunan mağarada bir süre beklettikten sonra tam karşısında bulunan Dersim Nazımiye ilçesine bağlı Aşağı Doluca (Xarik) köyünde bir devrimciye yakışır şekilde defin ederler. Peri'nin o nazlı akışının en güzel izlendiği Xızır gölünün tam üzerindeki bu tepe o günden sonra Pule Orhan Bakır yani Orhan Bakır Tepesi olarak anılmaya başladı. Belki yaşadığı zamanlarda bütün ezilen halkların düşünü gerçekleştirmek için oturup düşündüğü tepeydi burası. Bilinmez... Ancak Peri'yi bu kadar güzel gören bir tepe daha yoktu. Baskı altına alınan halk onun için gizliden niyazlar yapıp dağıtıyor, geceleri mezarında çıra yakılıyordu. O yiğit devrimci artık Xızır'a komşuydu. Bunu haber alan devlet güçleri tüm köylüleri mezarın başına toplar. Zorla kazdırmak isterler. Kimse kazmayınca işkenceden geçirirler. Mezarın hemen yakının da evi bulunan Ferhat Şeyhun isimli yaşlı köylüyü bu kim diye döverler. Ferhat Amca "babamdır" der. Komutan "iyi o zaman bu babansa devlet kayıtlarına Ermeni olarak geçeceksin" der. Komutan dövüyor Ferhat Amca "babamdır" diyor. Kemikler çıkartılıp hakaret edilir. Yıllar yılı bu böyle devam eder. Halk doğan çocuklarına inadına Orhan adını takar. Pule Orhan Bakır'da niyazlar dağıtılmaya devam edilir. Ve onun adını alan Orhanlar büyür ancak mezara işkence devam eder.

Devletin onun kemiklerine bile tahammülü yoktu. Belki erise, yok olsa, yine de eşilir dururdu o toprak. Yaklaşık 6 yıl önce Peri'de baraj inşaatı başlayınca mezarların çıkarılacağı gündeme geldi. O tepe de suya gömülüyordu. Aşağıdan Xızır gölünden başlayarak rüzgârın ağıt şeklinde estiği

bir zamandı. Peri Direnişi'nde yer alan köylü gençleri ve yoldaşları hem baraja karşı direneceklerini hem de otuz yıl sonra bu mezarı inşa edecekleri kararını alınca devlet yine gözünü mezara dikti. Çatışma halinde tepeye mezar kuruldu. O kemikleri çıkartanlar ölür ancak bu halk o mezarı dimdik ayakta tutacaktı. Devlet zoruyla baraj inşaatı tamamlanıp köylü gençler içeri alınınca mezarların taşınması tekrar gündeme geldi. Herkes kemiklerini acılar içinde toplayıp yeni bir çukura koymaya başlamıştı. Ölülerin dahi sürülüp durduğu bir düzen hala hüküm sürüyordu. Taşınma parasını devlet verince "bu mezar teröristin" denmişti. Köylü gençler ve yoldaşları mezarı kendi elleriyle açtı. Adımı aldığı tepede kırmızı battaniye içine sarılı kemikleri çıkartıldı. Dağınıklığından anlaşılıyordu defalarca çıkarıldığı. Yeni mezarlığa götürülüp meşe ağacı altına defnedildi. Tam karşısında Ferhat Amca'nın mezarı vardı. Babam dediği torunu yaşındaki yiğit devrimciyle hala komşuydu. Bir süre sonra sular yükseldi. Peri'yi en güzel gören Pule Orhan Bakır sulara gömüldü. Orhan Bakır'ın mezarı Ermeni Soykırımı'nın 100. yılı dolayısıyla kampanya şeklinde anıt mezar olarak yeniden dikildi. Baskı altında yapılan mezarı dimdik duruyordu. Başucundaki taşlar dağlara bağrını açmış bir yiğidi andırıyordu. Mezarına koyulmak için yollanan mermerden fotoğrafa operasyonla el koyulması korkunun hala sürdüğünün açık kanıtıydı.

Bir süre sonra mezara sahip çıkanlar hakkında "Ermeni teröristin mezarını yapmaktan" yüzlerce sayfalık soruşturmalar açıldı. Kaç ilde yakalanıp gözaltına alındılar. "Bu mezarı niye yaptınız?" deniyordu hep. Yıkılacağı tahmin ediliyordu artık. Çocukluklarından beri masal gibi dindikleri mezar hikâyesine kendileri de dâhil olmuştu. Onlar zincirleme yıkıyordu, Orhan'ın yoldaşları ise ayakta tutan karşı zincirin birer halkası olarak mutluydu, onur duyuyordu.

Ülkenin girdiği savaş durumu, Kürt halkının bodrumlarda yakıldığı, eylem alanlarının bombalandığı, cesetlerimizin panzerler arkasında sürüklendiği yıllara girilmişti. Devrimcileri infaz eden, kimyasallarla yakan devlet şehitlikleri de bombalamaya başlamıştı. Ve sonra Orhan Bakır'ın mezarı da Valilik tarafından yıktırıldı. Mezar taşından isimlerin söküldüğü, egemenlerin korkusunun iyice açığa çıktığı zorlu bir zamandı artık. Orhan yine isimsiz, yine yurtsuz bırakılmıştı. Ancak halkımız şunu artık çok iyi biliyordu; kar gitti mi tohum yine filizlenirdi. Orhanlar bu toprakların asiliğinde dövüşmeye devam ediyordu hala...

ALİBOĞAZI'NDA ÖLÜMSÜZLEŞEN ONİKİLERE; "ANDINIZ YARIM, SİLAHINIZ YERDE KALMAYACAK!"

"YANGINLARA FAZLA BAKAN GÖZLER YAŞARMAZ"

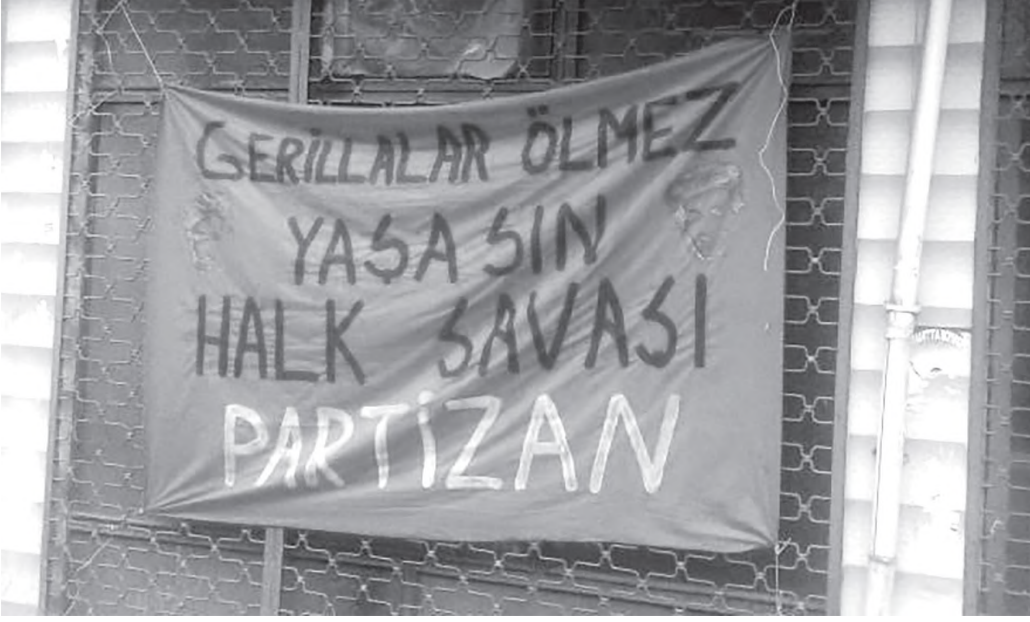
Gerillayla ilk karşılaşmanın heyecanı başkadır. Yoldaş buluşmalarının ilk zamanki heyecanı gibidir. Beklediğiniz köy yerinde kulağınız dışarda, köpek havlamalarıdır. Çünkü en önemli işarettir köpek havlamaları. Tüm köye ilan edercesine, müjdeli haber verircesine, gür ve hep bir ağızdan havlamaya başlarlar. Ev sahipleri yabancılığımızı anlayıp "geldiler" haberini verirler. İnsan kalbi kabına sığmaz bir hızla atmaya, yüreğiniz ise bu ritme ayak uydurmaya çabalar. Ardından kucaklaşmaya başlıyorsunuz ve heyecanın yerini artık mutluluk kaplar. Sonra sohbetler başlar. Faaliyet üzerine başlayan konuşmalar, tanınan yoldaşların sorulmasıyla devam eder. Gündem tartışmalarına ev halkı dâhil edilir ve sofraya kurulur. Yoksul Dersim köylüsünün sofrasında ne varsa o paylaşılır.

İlk karşılaşma ve kucaklaşma anı Beşler'in şehit düşmesinden sonraki bahardı. Bitmek bilmeyen zamanın akışıyla bekledik yoldaşların barınaktan çıkmalarını. Ne olmuştu, nasıl olmuştu, en çok da geride kalan yoldaşlar nasıldı? Bu sorulara eklenen daha onlarca soruyla birlikte kucaklaştık yoldaşlarla. Uzun bir görüşmeye sığdıramadığımız onlarca soruyla ayrıldık yoldaşlardan. O yılın sonbaharında görüşmüştük Eylem yoldaşla. Saatlerce süren sohbetin ardından noktadan ayrılmış ve akşam köyde buluşmaya randevuyu kesmiştik. Ne çok hissettirmişti geliştiğini, büyüdüğünü, savaşın sorunlarına kafa yoruşunu ve tüm yoldaşların bu yönetime nasıl sokulması gerektiğine. Tesadüf buluşmanın ayrılığı çok zor olmuştu. Bir daha görüşürmüyüzün bilinmezliği ile vedalaşmak kötüdür. Öyle vedalaştık ve o buluşma son buluşmamız oldu Eylem yoldaşla. Sonra selamını yanında dört kadın yoldaşla birlikte aldık. Son selamı olmuştu ve

yoldaşlarına önemli görevler bırakarak çakmıştı bu selamı.

Gerillanın değil sadece '38'de devlet zulmüne direnen Dersimliler'in yatağı olan Aliboğazı'na ilk gitmenin heyecanı ile yürüdük. Saatler süren yorucu yolculuğun ardından, her az kaldı ve bitti denilen tepenin ardından bitmek bilmeyen bir yolculuğun ardından kucaklaştık yoldaşlarla. Uzun yıllardır gerillada olan yoldaşlar da yorulmuştu bu yolculukta zira onlar için üç saatlik yol, altı ya da yedi saati bulmuştu. Sabah rojbaşın ardından kahvaltı hazırlığı yapılırken ilk tütünler sarılmaya ve içilmeye başlar. Vadiye ilk girişti ve her yerde beşlerin ayak izleri vardı. Onlar vardı vadinin dört bir yanında. Kahvaltının ardından daha yürünecek yol, aşılacak yokuşun bitmediğini müjdeledi yoldaşlar. Haydar yoldaşın içinde olduğu grupla birlikte bir yokuş aşacaktık. Gülen gözleriyle, karşılaşmanın mutluluğu ile karşıladı bizi. Beşlerin çağrısına ilk yanıt olan yoldaştı. Yüreği gerillayla atardı Haydar yoldaşın, kilitlendiği tek hedef orda olmak ve beşlerden sonra bu görevin ertelenemezliğini tartışıyordu. Birlikte arşınladık o yokuşu, o yolu. Yine gülüyor yine hüznleniyordu, yine çocuk gibi mutlu, yine bir devrim emekçisi gibi fedakardı. Her şeyin başı dürüstlüktür ilkesi ne kadar çok karşılık buluyordu Haydar yoldaşta. Kişiliğiyle buluşan emekçiliği ve fedakârlığı karşısında bazen ezilirdi insan. Yaz günü ayağına olmayan botlarla gezer ve bunu karşısındaki fark edene kadar da asla söylemezdi. Yeni bir şeyler giyinmek onun hayat felsefesine aykırıydı. Alınan ayakkabıyı ilk gün giyinmez birkaç gün beklerdi, bekleyince eskিয়েceğini düşünürdü... Haydar yoldaşla arşınladığımız yolun ardından bekleyen yoldaşların yanına vardık. Bakış yoldaş noktada gelenin kim olduğuna dair merakını gidermekle meşgul. Gö-

rünce şaşırıyor ve kucaklaşıyor. Sefkan yoldaş orada bekliyor, Hakan bekliyor, Cengiz bekliyor, Aşkın bekliyor...

Her bir yoldaş gerillaya gelmeden önce faaliyet yürüttüğü alanın durumunu sormakla başlıyor sorularına. Sefkan yoldaş Ankara'dan, Aşkın yoldaş Bayramtepe'den, Bakış yoldaş Sarıgazi'den... Sarıgazi onun için bambaşka bir tutkuydu. "yoldaş kaç kadro çıkmıştır Sarıgazi'den" diye başlayan sorusunu mutlaka "partide kaç ayrılığın merkezi Sarıgazi olmuştur" sorusu takip ederdi. Bakış yoldaşla araya giren bir hayli zamanın ardından 2016 yazında yeniden karşılaştık. Büyümüş bir gerillaydı artık. Daha güvenli basıyordu ayakları yere. Çalışkanlığı, atıklığı ile öne çıkıyordu yoldaş bir de partisine derin bağlılığı ile. Parti ilkelerine yönelen kimi adımları sorguluyor ve nedenine dair yeterli cevabı bulamadığında cezalandırma yöntemlerini tartışıyordu. Kendi rotasını ve yapabileceklerini belirlemişti Bakış yoldaş. Siyasi Komiser olamam diyordu ama askeri anlamda kendini geliştirmeyi ve yetkinleşmeyi bir hedef olarak koymuştu önüne. Korku yoktu adımlarında, gözlerinde zerre tereddüt yoktu. Aliboğazi'nde düşmanla girdiği çatışmada ölümsüzleştğinde de aynı kararlılık ve aynı cüreti kuşanmıştı.

Akşam çöktüğünde vadiye gerillanın özlem ve kavga türkülleri başlar. Sefkan yoldaş "sür atını düşmanın üstüne" diye başlayan türküyle açılışı yapmış ve devamında vadiye yankılanan sesiyle özlemleri haykırıyordu. Vadinin derinliklerine yol aldıkça daha iyi anlaşılıyordu şehit yoldaşların emekleri ve yarattıkları değerler. Her kayada her noktada bir emek vardı paylaşılması gereken. Sonra yolculuk beşlerin şehit düştüğü barınağa ve mezarlarına. Barınağı gördükten ve yoldaşların anlatımlarını dinledikten sonra daha net anlaşılıyor nasıl şehit düştükleri. Şimdi o noktada olup onları ölümün yakaladığı noktada durmanın yarattığı ağır hüznün. Şehit haberlerini ilk aldığımızda da aklımızda hep yanı başlarındaki yoldaşlar vardı. Şimdi o yoldaşlar yanımızda ve ağlamak olmazdı. Onlarda istemezdi böylesini. Bize devrettikleri görev ve sorumluluklar ağlamayı yasak etmişti.

Kabullenilmesi güç durumu bilince çıkarma zorunluluğu ve ilmek ilmek büyüyen savaşı daha da ileri taşımaktı görev... O zorlu yürüyüşte gerilla yaşamının zorluklarını anlıyorsun. Her anın her görevin nasıl bir özveri ve emek istediğini görüyorsun. Vadinin derinliklerinde yatan tarihin bir gün ezilenlere nasıl anlatılacağını düşünüyorsun. Daha bir dizi düşünce ve sohbetin ardından geliyor ayrılık vakti. Tek tek kucaklaşmaların ardından gelirken yaşanan heyecanın yerini hüznün kaplıyor bu kez. Sefkan yoldaş öncümüz, en önde o, yol açıyor yoldaşlarına, yol gösteriyor. Uzun ve yorucu bir yolculuğun ardından Sefkan yoldaş gidilecek yere yoldaşlarını taşıyor. Yolculuk esnasında yolu şaşırıldığında sıkıntıyla geldi yanımıza. Bu kadar sorun etmemesini konuşurken doğru yolların bazen yanlışlara sapılarak bulunduğunu anlatmak zor olmuyor Sefkan yoldaşa. Son görüşmemizdi Sefkan yoldaşla, bir daha karşılaşamadık. Şahverdi'de ölümsüzleştğinde ilk karşılaşma anımız ve son karşılaşma anımızdan geriye yaşamı boyunca yarattığı değerleri düşündüm. Yaralı yakalanmış ve işkenceyle katledilmişti. Onursuz bir yaşamı tercih etmemişti. Kendinden önce ölümü sloganlarla karşılayan şehit yoldaşların mirasına leke sürdürmemişti. Şimdi o arşınladıkları dağlarda, patikalarda hala yankılanıyorsa sesleri, sürüyorsa yoldaşları düşmanın üstüne mermiyi, al kanlı bayrak dalgalanıyorsa Dersim'de, her gelen alıyorsa yoldaşlarının isimlerini demektir ki devrettikleri bayrak taşınıyor. Yürüyordur devrim kervanı bedellerle...

Aliboğazi o görkemli görüntüsüyle şimdi gözümüzün önünde. Kızıl akıyor Tağar Çayı, gözyaşı döküyor onikilerin ardından. Bahar bekliyor tüm asiliği ve coşkunluğuyla, Aşkın'ı, Bakış'ı, Hakan'ı, Orhan'ı, Tuncay'ı, Ahmet'i, Ferdi'yi, Zilan'ı, Ekin'i, Özlem'i, Cem'i, Munzur'u... Düşman "girilmez denilen Aliboğazi'na girdik" dedi ve Hakan yoldaş attı ilk mermiyi, ardından Aşkın, ardından Bakış ve diğerleri. Bedeli her ne olursa olsun girilmezdi gerilla yurduna. Girmek kolay değildi, çünkü ölümü yenenler nöbeteydi. Nöbeteydi Tağar Çayı, nöbeteydi Yılan Dağı, nöbeteydi Kırmızı Dağ...

Hakan yoldaşla gerilla alanındaki yoldaşlarla son kucaklaşmamızda tanıştık. Kolunda ve boynundaki dövme hayati çizgileri gibiydi. Hiç konuşmadık üzerine rahatsız oluyormuş kendisiyle ilgili gündemin bu olmasından. Köylülerin de dikkatini çeken bu durumu ortadan kaldırma şansı da olmadığı için hiç yokmuş gibi davranmak en doğru olandı. Suskundu Hakan yoldaş, zamanı geldiğine inandığında konuşur fazlasını sarf etmezdi. Kolektif yaşamdaki kimi ben-

cillikler hiç dikkatinden kaçmaz, bu durumlara tahammül-süzlüğünü her fırsatta ifade ederdi. Kadın yoldaşlarla sohbet etmekte bile zorlanırdı. Tek başına bir çekingenlik değildi onunkisi, bir saygıydı aynı zamanda. Kendinden önce Dersim dağlarını adres edinmiş ve kendi kurtuluşları içinde mücadele eden kadın gerillalara duyduğu sonsuz saygıydı. Bir hafta sürmüştü yoldaşla aynı noktada konaklama halimiz. Sonra görev için gitmeye hazırlandığında son vedalaşmada “bir daha geldiğinde gitme yoldaş” oldu son cümlesi.

Orhan yoldaşla faaliyet yürüttüğü alanda sık sık karşılaştık. İlk karşılaşma anımızı çok fazla hatırlamasam da diğerleri dün gibi aklımda. Keten fötr şapkası ve gülen gözleriyle karşılardı her seferinde. O diğer yeni katılan yoldaşlardaki suskunluk halinin aksine haylaz bir çocuk gibi sürekli soru sorar ve konuşurdu. Yerinde duramayan, sabit oturmayı sevmeyen haliyle dikkat çekerdi.

Aşkın yoldaş Dersim'in yoksul köylüleri bilir ve tanır. İhtiyacı olan köylülerin yanında biter, onlara odun toplar, yardım ederdi. O gülen gözleri ve masumiyeti ile konuşarlardı. Çok konuşmak değildi yaşam felsefesi, çok iş yapmaktı. Onunla her karşılaşmada Leyla yoldaş gelirdi aklıma, birde yoksul konduları. Sefkan yoldaşla yan yana şimdi. Dersim'in her karış toprağında proleter yaşamının izlerini bıraktı Aşkın yoldaş. Ailesi ve yoldaşları değildi ardından gözyaşı dökken, tanıyan köylülerde ağladı ardından. Yoksul köylüler unuttur mu onlara verdiği emeği ve sahiplenmeyi.

Beşler'in ayak izleri ile arşınladığımız Aliboğazı'na şimdi Onikiler'in kavga sloganları karıştı. Onlarla büyüdü kavga ve onlarla yükselecek mücadele. Yas tutmadık arkalarından, kavganın töresini ezber ettik bir kez daha. Kimisi uzun kimisi kısa mücadele yaşamlarında biriktirdikleri değerleri bırakarak vedalaştılar. En karanlık günlerde umutla ve inançla yürümeyi öğrendik 44 yıllık mücadele tarihinde. Yüreğimize saplanan on iki bıçak darbesinin elbette yaraları sarılacak ve kavga sürecek. Tarih tanışımız değil midir kaç vurgunun üstesinden geldiğimiz. Yoldaşlarımız tarihteki yerlerini son görevlerini yerine getirerek aldılar. Şimdi onlardan geriye kalan ve tamamlanmayı bekleyen görevleri omuzlarımızda. Bu görevi yüklenenlerle yürüyüş sürecek, saflarında şehit düştükleri Proletarya Partisi böyle büyüyecek.

Yoldaşlarımız devletin saldırılarının tırmandığı, mücadele kaçınılığının teorisinin yapıldığı bir dönemde şehit düştüler. Sınıf mücadelesinin böylesi kritik eşiklerinde düşman karşısında gösterilen duruş, umutsuzluk perdesinin çekilmeye çalışıldığı bu dönemlerde bir kez daha okunmalı ve bir kez daha dönüp bakılmalıdır. Umut onların mermilerinde, sloganlarında ve ölümsüzleştikleri o topraklarda.

Nicelerini uğurladık sonsuzluğa ve nicemiz uğurlanacak sonsuzluğa. Ancak zaferi muştulayana dek sürecek bu akışta, hesaplaşma günü korkunç olacak...

Haykırır Vartinik,
Dağlar ve geride kalanlar
Yürüyenler varacak
Zafer'e yazgılı o güne...

KINEM'e

Bak Kinem'de düştü toprağa
Alımlı duruşu selvi boyunun endamıyla
Her zamanki gülüşü dudaklarında
Asi bir kadın bizim Kinem
Bende varım diyen Sivas diyarından
Sende varsın Kinem yoldaşım
Zulme inat sende varsın
Adın Kinem olarak dilimizde
Çocuklar isminle büyüyecek
Gülüşün yankılanacak dağlarımızda
Çiğdemler çoğalacak rengarenk
Munzurlar da, toroslar da, cilolar da
Bak partizanlar direnç taşıyor
Munzurlardan Koben'e
En onurlu ve en güzelinden
Çarpışıyor omuz omuza yoldaşların ve hevalle-
rin
Herne Peş ve Enternasyonal dillerinde
Zafer halaylarıyla ilerliyor
Ellerinde Keleşleriyle kadınlar zılgıt çekiyorlar
Senin gibi isyankar
Senin gibi destansı
Ve senin gibi başları dik yürüyenler...

***

Ez strane berxwedané me
Ji çiyayén Dersimé ve qediyam
Li ser birinén nemir u birindarin digirim
Bi bayé azadiyé belav dibim
Li her devrén welaté xve

Ez strana çoreşé me
Di nava berxwedan u serhildan bilind dibim
Ewrén reş u tari belav dilim
Esmané welaté nazdar sahi dikim
Liser dev u lévén Keç u Xorta digirim

Ez strané azadiyé me
Agiré berxwedan u şoreşé gur dikim
Zindanan bi pélén xve diwaren di hilweşinim
Ez bayé berxwedané me
Di gerim ser deşt u zozanén azad

KISA YAŞAMINA ONURLU MÜCADELEYİ KATMAYI BAŞARAN SAMET'E...

Yoldaşları anmak onların mücadele içerisindeki duruşunu, tavrını, kişilik özelliklerini anlatmaktır. Yoldaşları anlamak, onlardan öğrenmek ve onların bıraktığı son izleri takip ederek bıraktıkları kavgayı kararlı inançlı ve kinle yürüme sınıf mücadelesinde.

Yoldaşları anmak bulunduğumuz alanlardan devrimci düşünceyi yükseltmektir. Onların bakışlarındaki derinliği kendi bakışımızla bütünleştirmektir. Yazmak ve gelecekteki genç kuşaklara devrimcileşmenin, cüret etmenin düşmana karşı son nefesine kadar direnebilmenin kararlılığını anlatmaktır.

Ben de bu duygu ile başladım yazmaya. Yazmak kolay mı? Onu anlatmak, gözlerindeki o saf gülüşün nedenini ortaya koymak kolay değil. Kolay değil tanıştığımız günden ayrılığa kadar hiç durmadan, sorulan soruların yanıtının yaşamla nasıl buluşturduğunu anlatmak. Kolay değil, “buralarda ben yapamıyorum, kopmak gerek; geriletmeye çalışan tüm bağlardan” deyişini anlatmak, ifade etmek... Kolay olmamıştı onun yaşamı da zaten...

Kolay olmamıştı çünkü; her gün fabrikada çalışan, emeğinin karşılığını alamayan milyonlarca çocuk gibi, ilkokulu

bitirince çalışmaya başlayan çocuk işçilerden biriydi Samet. Hayata tutunmayı, inatçı olmayı belki de buradan fabrikalardan öğrenmişti. Kolay mıydı çocuk yaşta itilip kalkılmak, küçük ellerinin yapamayacağı işin altından kalkmak? İnat ister, cüret ister, kararlılık ister. O da öğrenmişti zaten haksızlıklara karşı koymayı, susmamayı, başkaldırıyı... Öğrenmesi gereken sınıf mücadelesinin keskinliği idi zorlanmadı, bu zor yolda nasıl ilerlemek gerektiğini kavramak onun için zor olmadı...

SINIF MÜCADELESİNE İNANÇ, UMUT, FEDAKÂRLIK VE DİRENİŞ İZLERİ BIRAKAN SAMET...

Bazen tüm detaya kadar anlatırsın ve evet anladı dersin, ancak ilk pratikte öyle olmadığını görürsün. Bazen de sohbetler arasında anlayışın nasıl olduğunu söyler detaya inmezsin, Samet konuşulan tüm sohbetlerden öğrenen ve öğrendiğini pratiğe geçirmede asla tereddüt etmeyen bir özelliğe sahipti. Aldığı görevleri yerine getirmede örnek bir duruşu vardı.

Hiç mont giymezdi kışın büzülürdü, üşürdü dayanamaya her defasında derdim: “Yoldaş senin montun yok mu? Sana mont alalım.” Kesinlikle kabul etmez ve: “Yok yoldaş, ben üşümüyorum” derdi. Her defasında bu konu geçerdi aramızda ancak her defasında üşümediğini söylerdi. Mavi bir kazağı vardı Samet yoldaşın, soğuk havalarda asla çıkarmazdı üzerinden. Tıpkı umutları, güzel yüreği gibi maviydi kazağı...

Birgün bizimki ev ahalisinin baskılarına dayanamayarak evi terk etmişti. Bu durumu öğrendiğimizde yoldaşla, durduğumuz yerin meşruluğunu aileden kaçarak, evi terk ederek savunamayacağımız üzerine bir tartışma yürüttük. Seçtiğimiz zorlu sınıf mücadelesini ve haklılığımızı ailemize de anlatmamız gerektiğini ve onların saflarımızdaki önemini hemen kavradı Samet. Ve ikna olan Samet yoldaşla hemen yola çıkarak ailesine gittik. Eve gittiğimizde Samet’in yakın akrabalarından birisi de oradaydı ve Samet’e dönerek: “Bu işler boş işler, işine gücüne bak. Senin daha yaşın kaç ki devrimcilik oynuyorsun? Ailenin durumu ortada, çalış evine para getir!” cümlelerini sarf etti.

Akrabasının bu cümleleri üzerine bizimki başladı hararetle bir şekilde inandığı mücadelesinin meşruluğunu anlatmaya. İnatla ne yapmak istediğini bildiğini anlatmaya çalışırken, ailesinin durumunun düzeninin haksızlığından geldiğini tüm ailenin çalışıyor olmasına rağmen aç olduklarını söyledi. Samet konuşmasının devamında, bu durumu sadece kendi ailesinin yaşamadığını, milyonlarca işçinin sömürüye maruz kaldığını söyleyerek ailesine de mücadele çağrısı yaptı.

SAMET MÜCADELESİNE LAF ETTİRİR Mİ HİÇ...

Yakını istediği cevabı alamayınca Samet’i: “Ben sana gitme diyorsam gitmeyeceksin. Bir daha seni oralarda görürsem bacaklarını kırarım” sözleriyle tehdit etmeye başladı. Bizimki artık sakinliğini koruyamadı ve hiddetlenerek: “Ora

dediğin yere gitmeyip senin peşinden mi geleyim? Ne öğreteceksin bana? Kadınlara nasıl laf atılır? Bir günde kaç kadın idare edilir? Bunları mı öğreteceksin? Senin gibi mi olayım? Bence sen de gelmelisin ora dediğin yere... Gelmelisin ki her gün konuştuğun kadınları aldatmaktan vazgeçesin, gelmelisin ki onları sadece belden aşağı görmeyesin!” gibi sözleriyle yine güzel yüreğini kattığı kavgasının meşruluğunu savundu.

Ah be çocuk... Ne de çabuk öğrenmiştin erkeklerin kadınları cinsel obje olarak gördüklerini ve değişimin devrimcileşmeyle olacağını... “Evet, Samet olmuş” dedim oracıkta. Meğer Samet’in küçücük bedenine sığdıramadığı kocaman yüreğinden çıkan o sesler, bugün Aliboğazi’nda yazılan destansı direnişin ayak sesleriymiş...

Sonra ben de yedim zılgıtımı, hızını alamayan Samet bana dönerek: “Hadî gidelim. Ben demedim mi size, beni anlamayacaklar, bana ‘çocuksun sen’ diyecekler diye” demişti. Evet, Samet’e konuşması gerektiğini, Samet’in ailesini anlamasının ve ailesinin Samet’i anlamasının ancak konuşmayla mümkün olacağını söylemiştik. Ancak o da ısrarla anlamayacaklarını vurgulamıştı. Bu konuşma sonrasında “haklı” çıkmanın verdiği bir tavır takınmıştı Samet. Tabii bu Samet’in haklı olduğunu göstermiyordu, Samet de bunun farkındaydı. Bizler inatla en yakınımızdaki insanlara kendimizi anlatmak ve durduğumuz yerin meşruluğunu ortaya koymak zorundaydık ve Samet ile bu minvalde tartışmalara devam ettik. İkna olan Samet: “Yoldaş denemelere devam edeceğim” deyip gülümsemişti.

GERİLLANIN SESSİZ EMEKTARI; CEMO...

Olmadı be Cemo;

Daha erkendi ölüm. Biliyorum, “ölüm ne zaman gelirse gelsin”, biz hep “erkendi” diyeceğiz. Kabullenilmesi hep zor oluyor. Ama kabulleneceğiz. Hem de çok zor olmasına rağmen. Savaş içerisindeyiz. Savaş, içerisinde ölümü de barındıran bir olgudur. Ki ölüm öyle ya da böyle herhangi bir biçimde karşılaşacağımız bir şey olsa da...

İnadı asla yaptığı eksiklikleri savunmaktan yana olmazdı, tam tersine kendisini geliştiren ve kolektifle bütünleşen pratiklerden yana olurdu. Yazının başında da dediğim gibi onları anlatmak biz geride kalanlar için en zorlandığımız, günlerce düşündüğümüz ve yazarken kaç defa sildiğimiz bir eylem haline dönüşüyor. Kolay olmuyor kabullenmek, bedenlerinin aramızdan gittiğini bilmek ve bir daha görememek duygusunu yaşamak...

Yazarken de bu duyguların yoğunluğu bizi ta geçmişe onun mimiklerine, gülüşüne, yürüyüşüne, mavi masmavi kazağına, “haydi hemen şu işi yapalım, gazete gelmiş, dağıtımaya çıkalım” deyişine, tez canlılığına, eylemlerde havada kalan sıkı yumruğuna götürüyor... Gülüşlerine götürüyor onları düşünmek bir de, bir de devrettikleri silahlarına...

Geride kalanlar olarak anlatmak nasıl ki değerli ise onların cüretkârlığını kuşanmak o denli önemlidir. Özellikle de içinde bulunduğumuz sürecin dayattığı örgütsüzlüğü, sinmeyi, reformize olmayı devrimci bilinci kuşanarak alt edebilir ve şehit düşen yoldaşlarımıza zoru başarmakla sözümüzü vereceğimizi bilmeliyiz. Onları toprağa verdiğimiz ilk gün olduğu gibi kinimizi taze tutarak, inancımızı yenileyerek, güzergâhımızı devrime giden yol olarak netleştirerek yapabiliriz. Şimdi zaman, Samet’in kavgasını büyütme zamanıdır. Şimdi zaman, Bakış olma zamanıdır. Şimdi zaman, Samet olma zamanıdır.

Sarıgazi’den Bir Yoldaşı

Şehadetinin ardından günler geçti Cemo; gün geçtikçe boşluğun, boşluğunuz daha da ağır geliyor. Günlerdir dilimde en sevdiğin parçalardan birinin sözleri takılı: “**Ecel gelince bu cana / baş ağrısı bahane/ mezar taşı yazılsın / bu gün bana yarın sana...**” Evet Cemo, ecel 24 Kasım’da bize uğradı. Canımızdan can, kanımızdan kan aktı. Ama bu, bu güne aittir Cemo. Bunun bir de yarını var. Bu gün ağrıyan can, yarın can yakmasını da öğrendi be Cemo. Partimiz bu günlere böyle geldi. Yarınları da böyle taşınacak

Gerillaya geldiğinde üzerine titrediğimiz, sakındığımız, on yedi yaşında gencecik bir canımızdın. Gelecek senin diye geleceğe hazırlanandın. Tabiri caizse gerillada büyüyen, geliştindin. Yaşamın çelişkilerle doluydu. Ama genel olarak çelişkilerini bir türlü öğrenme fırsatımız olmadı. Çünkü sen gerillanın sessiz emektarıydın. Bildiğimiz tek şey aşağıda tutunacak bir dalın yoktu. Ama burada da tıkanmıştın. Ta ki geçen yıla kadar. Kalma, gitme tartışması yürüttüğün çok oldu Cemo. Ama bizimle değil, hep kendinle yürüttün. Ve nihayetinde “artık geri dönüş yok. Zaten gidecek yerimde yok. Galiba ben buraya aidim” dediğinin üzerinden bir yıl geçti. Bu çelişkili halinle senden duyduğumuz tek şey bu değerlendirme oldu.

Yaşam çelişkilerin çözümüyle ilerler-gelişir. Sen de kendi iç çelişkilerini çözdükçe ilerledin-geliştin. Sen bu iç mücadelele “düştüğü yerde derman kendisinde” olanlardan oldun. Ama tek başına değil. Yanı başında hep yoldaşların vardı. Hep mücadele vardı. Hep halk vardı. Hep parti vardı. Sen bunlara tutunarak, çelişkilerin seni geriletmesini alt ettin. Çünkü sen, “galiba” değil, “gerçekten” buraya aittin. Ve burası senin hayatındı.

- “Cemo, gitmeye karar vermişsin.”
- “.....” (yanıt yok)
- “ne oldu, niye yapamıyorsun?”
- “.....” (yanıt yok)
- “bir şey söyle, bir değerlendirme yapalım. Yardımcı olalım.”
- “.....” (yanıt yok)

Hep böyleydi be Cemo. Çelişki yaşadığında nedenini bir türlü senin ağzından, senin kelimelerinden öğrenemedik. Ama biliyor musun Cemo? Biz seni tanıyorduk. Ne yaşadığını, ne hissettiğini, hangi çelişkilerle çatıştığını aslında hep biliyorduk. Çünkü sen ne kadar sessiz olsan da, yanımızda büyüdün. Bazen anlaşmak için konuşmaya gerek olmuyor. Konuşmadan da anlamak ve anlaşılacak yoldaşlığa özgü. Çünkü yoldaşlık pratiğin paylaşımıdır. Ve en iyi öğretmen pratiğin kendisidir. Biz seni pratiğinle tanıdık Cemo. Bir görevi omuzladığında “arkasından bakmadığımız, acaba demediğimiz” oldun.

Seni özliyorum be Cemo. Hem de çok. Bir yoldaş söylemişti; “özlemek güzel bir duygu, ama uzun sürünce acı veriyor.” Şimdi bu özlemin sonsuz olduğunu bilmek daha da acı Cemo.

Bir yandan da kızıyorum sana. Mücadeleye katabileceğin, besleyebileceğin, büyütebileceğin ama aynı zamanda gelişip, güçlenebileceğin, çelikleşebileceğin son üç yılı çelişkilerle yaşadın. Üç yıl örgütsüz geçti senin için. Gitmedin yine de. Direndin, tutundun ve yenilendin. Biliyorduk Cemo... Gitmeyeceğini, gidemeyeceğini çok iyi biliyorduk. Onun için yenilenme kararına şaşırmadık. Ama çok sevindik.

Örgütsüz geçirdiğin üç yıl. Yine de bir öğretmen oldu bu süreç. Örgütsüzdün ama örgütlü gibiydin. Örgütün ihtiyaç duyduğu bir anda, herhangi bir grevi omuzlayanlardandın yinede. Bazen örgütlü yoldaşların dahi ”off...” dediği, “an-garya” olarak görülen işlerde öndeydin. Üç yıl, birgün bile “aman” etmeden, gerilla birliğinin bütün terzi işleri senin elinden çıktı. Kimi zaman depolarımızın “ayı” nöbetini tuttun, kimi zaman “kamp yapımı”, “depo kazımı”nda oldun. Seni “durumuna” rağmen geri adım atarken pek fazla görmedim. Elbette daraldığın, sıkıldığın zaman oldu. Ama emek harcanan oldun, emek harcayan oldun. Hele bir de mevzu bahis askeri eylemler olunca.

Şehadetinizden iki ay öncesine gidiyorum. 5 Ekim. Düşman Bozan ormanlarına kadar gelip pusu kurmuş. Haberi alınca hızlı bir şekilde hazırlanıp Bozan’a çıktık. Biksi sendeydi. Önde olmak istediğini biliyordum. Ama itirazsız bir şekilde savunma grubun içinde yer aldın. Saldırıya başladığımızda, düşmanda bir süre sonra karşılık vermişti. Kısa bir süre sonra hemen arkamızdan kullandığın biksinin sesini aldık. Düşman susmuştu. Konuşan sen ve elindeki biksi idi. Sırtımızı sana, size yaslamıştık. Rahattık. Arkamızda yoldaşlık vardı. Şimdi düşünüyorum da aynı duyguyu geçen yıl sen anlatmıştın. Amutka-Kale eylemi olduğunda, bu kez yerlerimiz değişti. Biz savunmada, siz saldırı grubundaydınız. Sen ilk roketi düşman mevzilerine gönderdikten sonra düşmanın karşılık verdiği anı; “savunma grubunun silahları çalıştığına, insanın arkasında yoldaşlarının olduğunu hissetmesi, çok güven veriyor” diye anlatmıştın.

Zorlanıyorum be Cemo, seni anlatırken çok zorlanıyorum. Ama yazmak zorundayım. Ve yazacağım da... Seni anlatacak o kadar çok şey var ki heybemde... Gerillanın sessiz emektarına dair çok şey... Sen sessiz sedasız, pratiğinle anlattın kendini. Bizde öyle anladık. Şimdi biz seni yazarak-anlatarak aktaracağız geleceğe... Bu sadece bir girişti.

Olmadı be Cemo. Giden yalnızca sen olmadın. Beklentilerimiz, hedeflerimiz, geleceğimiz de gitti. Çelişkilerinden arındığında çabuk yenileneceğini, gelişeceğini biliyorduk. Öyle de oldu. Hızlı bir şekilde yenilenmeye başladın. Hem politik, hem de askeri olarak gelişime-değişime yöneldin. Son DBK toplantısında seninle ilgili “birim komutanlığına” hazırlık kararı alınmıştı. Süreç tamamlanamadı Cemo. Yarım kaldı. Birçok şey gibi... Ve daha yarım kalacak o kadar çok şey olacak ki. Bunların içersinde biri hariç... O da uğruna canınızı, kanınızı verdiğiniz kavga-mücadele. Tamamlayacağız bu düşününüzü. İşte o zaman senin için, sizin için en güzel sözlerimizi sarf edeceğiz. Eylem dediğinde senin için akan sular dururdu Cemo. Bunu biliyorum. Bu nedenle düşmana sıkacağım ilk mermi senin için olacak Cemo, senin adına... Sana söz olsun. Ve söz olsun ki unutmayacak, unutturmayacağız sizleri. İntikamınızı alacağız.

Daima bizimlesin...

"TEK TİP GİYMEMEYEĞİZ, TEK TİP İNSAN OLMAYACAĞIZ!"

"FETÖ" yargulamaları ile sürmekte olan egemenler arası da-
laş bir kez daha devrimci-demokratik mücadeleye yönelen
bir saldırıya dönüşmüştür. "HERO" yazılı tişörtle duruşma-
ya gelen bir sanığı bahane eden faşist devlet aygıtı hafızala-
rda 12 Eylül AFC'sinin akim kalmış, başarısız, sonuçsuz
bir uygulaması olan TTE'yi gündeme getirdi. Alelacele bir
kamuoyu oluşturulup, güya cuntacılar meydan okunarak
sağlanmaya çalışılan destek kısa bir süre içinde devrimci
tutsakları kapsayan bir saldırı olarak propaganda edilmeye
başlandı. Ajite edilmiş iktidar yanlısı kitlelerin geri duygula-
rına yaslanılarak yapılan bir propaganda da, tam TTE'nin
amacına-içeriğine uygun olarak aşağılayıcı bir dil ve korkula-
rını da açığa vuran bir üslup kullanıldı. Biçim ve renk sun-
mununun, henüz tartışmalara ve değerlendirmeler sürerken,
uygulamanın yasal zemini olmadan bizzat "cumhurbaşkanı"
tarafından gerçekleştirilebilmesi en bilindik faşist devlet uy-
gulamalarından biri olan TTE'nin salt öfke ile ve bunu bes-
leyen bir acziyetle gündeme geldiğini gösteriyor.

TTE devrimci hareketin yabancı olmadığı ve karşısında
nasıl duracağını çok iyi bildiği, bu nedenle de ilk andan
itibaren tereddütsüz bir direnişe hazır olduğu, başarı şansı
olmayan bir zorbalıktan başka bir şey değildir. Biz devrimci
siyasi tutsaklarız. Kimliğimizin "terörizmle" özdeşleştir-
meye çalışılması amacımızın halkların kurtuluş yolu olan
devrim olduğu gerçeğini asla değiştirmez. Anlamı yıldırım
amaçlı şiddet olan terörün en önde gelen uygulayıcıları em-
peryalist devletlerle onlara uşaklık eden faşist iktidarlardır.
TTE bu uygulamaların özel biçimlerinden biridir. TTE'nin
bizi yıldıramayacak kadar zavallı başarısızlığa mahkûm bir
terör uygulaması olduğunu ilan ediyoruz...

Bütün faşist yönetimlerin-devletlerin amaçlarından biri
toplumsal direnişi olanaksızlaştırmak üzere zulmü artır-
mak, yaygınlaştırmak, olağanlaştırmak olmuştur. TTE, tek
dil, tek millet, tek kültür gibi halkların tarihsel birikimine,
zenginliğine karşı yapılan saldırıların devamıdır. En zor za-
manlarında burjuva diktatörlüklerin hepsi toplumsal dina-
miklerin devrimci yönelimini yok etmek için tek tipleşmeyi
dayatmışlardır. Ne Hitler Almanyası, ne Mussolini İtalyası
kişisel hırslarla açıklanabilir. 21.yüzyıl dünyasında en ge-
lişkin ülkelerde dahi faşizmle anılan çeşitli uygulamalar ya
yürürlükte ya da gündemdedir. Biliyoruz ki bunları üre-
ten emperyalizmin doğasıdır. Lenin emperyalizmi "çürüyen,
can çekişen, asalak" kapitalizm olarak tanımladığında onun
siyasal gericilikten başka bir şey olamayacağını da ifade et-
miştir. Faşizmin proleter devrimcileri, ulusal sosyal kurtuluş
mücadelelerini bastırmanın bir aracı olarak emperyalizmden
bağımsız olmaması da bu gericiliğin ürünüdür.

TC devleti de bu özellikte bir devlettir. Sadece AKP dön-
eminde değil kuruluşundan beri baskı, zulüm ve sömürüye
maruz kalan halkımız; işçiler, köylüler, emekçiler; Ermeni-
ler, Rumlar, Kürtler; Aleviler, Sünniler, Süryaniler; kadınlar,

gençler çok iyi bilmektedir ki TC devleti halkın tüm ezilen
kesimlerine her düzeyde tekçiliği dayatmıştır.

Halkın iradesi, düşüncesi üzerinde tasarrufta bulunan; grev-
leri ve protesto içerikli gösterileri yasaklayarak, ithalatı ko-
laylaştırıp emekçilerin-üreticilerin ürününü talan ederek,
kadınlar, Kürtler, Aleviler üzerindeki baskıları yoğunlaştırarak,
mera-yayla arazilerini, dereleri her türlü talana açarak halka saldırılarını sürdüren devlet direnen tutsaklara da
her fırsatta saldırmaktadır. Bugün gündeme getirilen TTE
de böyle bir saldırıdır. Boyun eğmeyen tutsaklara saldır-
mak için 12 Eylül'le hesaplaştığını söyleyen bir iktidarın,
12 Eylül'de uygulanmaya çalışılmış ama tutsakların direnişi
sonucu vazgeçilmiş TTE uygulanmasına başvurması ironik
olmanın dışında, aslında onun bizzat 12 Eylül'ün ürünü ol-
duğunu da göstermektedir.

Mevcut Alman devletini Nazizm'le suçlayanların bir Nazi
uygulaması olan TTE uygulaması Türkiye'de devletin za-
yifliğinin tezahürü ve korkularının bir ürünüdür. Guantana-
mo ile de özdeşleşen TTE politikası zindanlardaki baskının,
zulmün, işkencenin ve her türlü hak ihlalinin de resmi iti-
rafıdır. TTE'nin esas amacı devrimci tutsakların ideallerini,
umutlarını, kararlıklarını aşağılamak, onlara hakaret etmek-
tir. Onlara bir kez daha hatırlatıyoruz: Devrimci Tutsaklar
Teslim Alınamaz! Nasıl ki 12 Eylül'de buna karşı direnil-
di gene kararlılıkla direneceğiz. Zindanlarda baş eğmeyen
direniş geleneğimizden beslenerek direnişi yükselteceğiz!
IRA'lı, Filistinli tutsakların TTE uygulamasına karşı direniş-
lerinden esinlenerek direneceğiz. Halkların özgürlük yürü-
yüşü umudumuzun gerçek kaynağıdır. Bu faşist uygulamayı
kabul etmeyeceğiz, ne pahasına olursa olsun tek tip elbise
giymeyeceğiz!

Bu uygulamadan vazgeçilmelidir. Aksi halde zindanlarda
daha ciddi sorunlar yaşanması kaçınılmazdır. AKP'nin ikti-
darı paylaştığı ve "istediği her şeyi verdiği" suç ortaklarıyla
hesaplaşma iddiası kaygılarla, korkularla örülüdür. Çünkü
o suçlarının asla affedilmeyeceğinin farkındadır. Sözde yar-
gulamalarla kendini aklama çabasındaki AKP gerçek hesap
sorucu halktan kaçamayacaktır. Halkımız bize güvensin,
faşizmin her saldırısını püskürteceğiz ve kazanmamız için
desteğini esirgemesin. Güvenini de, desteğini de boşa çıkar-
mayacağız, onları utandırmayacağız.

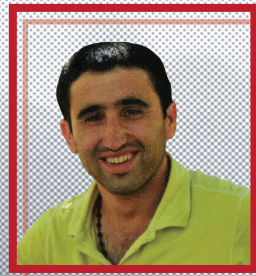
**Er veya Geç Biz Kazanacağız!
Devrimci Tutsaklar Teslim Alınamaz!
Direne Direne Kazanacağız!**

**TÜM HAPİSHANELERDEKİ
TKP/ML DAVA TUTSAKLARI**

SINIRLI BİR YAŞAMI

SINIRSIZ BİR DAVAYA ADAYANLARA...

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri

Ocak 2018

bülteni